HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: 762-2044

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo (No.) 1. | Sobota (Saturday) 1. ledna (January) 1977 | Cena 25 centů

"Vy representujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorni!
Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

VINŠUJEM VÁM ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK,
ABYSTE SE DOČKALI KRISTA PÁNA NAPŘESROK.

ENGLISH SECTION INSIDE

HOJNOST ZDRAVÍ
DUŠEVNÍHO I TĚLESNÉHO,
HLUBOKÉ VÍRY, PEVNÉ NADĚJE
a
VYTRVALÉ KŘESŤANSKÉ LÁSKY
S BOŽÍ OCHRANOU A POŽEHNÁNÍM
V CELÉM NOVÉM ROCE L. P. 1977

všem našim lidem dobré vůle
ve staré — stále dosud nesvobodné vlasti,
v USA, v Kanadě a všude ve světě

přejí a vyprošují

krajané i exulanti

z chicagského

"VELEHRADU"

a

HLASU NÁRODA

ČLOVĚČE, PŘIČIŇ SE,

A PÁN BŮH TI POŽEHNÁ . . .

Dr. František Schwarzenberg:

Rok se sešel s rokem a s pomocí Boží se podařilo, co jsme si předsevzali. Po celý rok již vychází Hlas Národa a spojuje nás zde v Chicagu se vzdálenými krajany, roztroušenými po celých Spojených státech a dokonce i po celém světě. Po celý rok již vidí naši američtí spoluobčané, že si dovedeme sami pro svoje lidi něco udělat, aniž bychom nečinně čekali, až někdo jiný udělá něco za nás, či pro nás. Ostatně víme dobře, že by v tom dnešním shonu, kdy každý má svých vlastních starostí až nad hlavu, nikdo jiný pro nás či za nás nic neudělal.

Po celý rok již Hlas Národa přináší radost především těm, kteří zde v Americe byli zvyklí číst v rodném jazyce katolické noviny. Vždyt' nám šlo hlavně o to, uspokojit touhu těchto dobrých duší, které chtějí i nadále číst slovo Boží, novinky z katolického dění, přehled světových událostí, zprávy ze vzdálené vlasti našich předků, dopisy čtenářů z různých krajů Ameriky i z jiných světadílů a nějakou tu hezkou povídku, jako čítávaly po léta v benediktinském tisku. Veliký počet věrných a štědrých odběratelů právě z tohoto okruhu nejstarších a nejvěrnějších čtenářů je nám svědectvím, že Hlas Národa vyplnil to, co by bývalo mezerou v krajanském tisku a zklamáním pro mnohé. Bylo by bývalo nesvědomité, nechat tyto čtenáře na holičkách. To se nestalo a ta veliká práce a přemnohé oběti, spojené s vydáváním listu nebyly marny. I toto samo by pro nás bylo dostatečným uspokojením. To však nestačí. Nebylo by správné, kdyby zaměření listu zůstalo omezeno pouze na tento okruh čtenářů. Proto se vedení listu snaží, aby příslušník každé generace od těch nejstarších až po ty nejmladší našel v Hlase národa něco zajímavého; něco, co by ho potěšilo, poučilo či povzbudilo. Stejně tak doufáme, že Hlas Národa přinese radost jak starousedlíkům, tak i uprchlíkům z dnešního Československa přes pochopitelnou rozdílnost zájmů a hledisek. I to se nám snad časem podaří. Toho všeho je totiž zapotřebí, má-li být i v cizině zachován náš jazyk a má-li dále kvést náš nejvzácnější poklad, duchovní odkaz národa, domovu dnes upíraný.

* * *

Tož dnes, když se díváme na ten uplynulý rok jsme především naplněni pocitem vděčnosti těm odvážným jedincům, kteří od začátku věřili v možnost úspěchu a kteří štědře přispěli při zakládání nového listu. Jsme vděčni otcům Benediktinům, kteří nám po řadu měsíců poskytovali svoje přístřeší, kteří nám do vínku dali adresář odběratelů, přenechali nám leckteré části technického zařízení tiskárny a kteří dovolili, aby nám dva staří, zapracovaní bratři s obětavým a neúnavným dp. Václavem Michaličkou v čele v těžkých začátcích pomáhali. Jsme vděčni všem svým odběratelům, kteří si náš list předplatili třeba jen proto, aby podpořili český tisk, který je živnou mízou krajanské větve našeho národa. Jsme ovšem vděčni těm, kteří svými články do listu přispívali a kteří v našem listě oznamují.

To ovšem je pravda pravdoucí, ale přesto jsem pevně přesvědčen, že náš nejvřelejší dík patří především Otci Vojtěchu Vítovi, O.S.B., kaplanu našich českých bohoslužeb u sv. Prokopa v Chicagu, a všem těm, kteří spolu s ním celý rok ty naše noviny dělali a kteří dávali tiskárnu a celou budovu chicagského "Velehradu" do pořádku, většinou jen za to staročeské zaplat' Pán Bůh.

Kdo tam nebyl, kdo to na vlastní oči neviděl, by snad nikdy neuvěřil, kolik je s tím spojeno těžké práce, opravdové dřiny a kolik to vynáší nepříjemností tomu, který podle směrnic redakční rady musí rozhodovat o obsahu listu. Také si snad nikdo nedovede představit, co by to všechno stálo peněz, kdyby nebylo práce dobrovolné, kdyby nebylo tak nezměrné ochoty a dobré vůle. Kdyby tam někdo začal počítat pracovní hodiny a očekával dnes obvyklou peněžitou úhradu, byli bychom musili už dávno list zastavit pro nedostatek peněz. Těmto všem a také těm, kteří se za úspěch nového listu modlili, patří náš veliký, srdečný dík.

Žádoucí zlepšení listu a zvýšení jeho úrovně se ovšem neobejde bez nějakých těch peněz. Proto vás všechny prosíme, abyste se postarali o včasné vyrovnání předplatného, abyste nám pomáhali při získávání nových odběratelů, nových oznamovatelů a případně i štědrých dárců. Tím podpoříte věc dobrou, kterou — jak řečeno — nikdo jiný za nás či pro nás neudělá.

A do Nového roku ze srdce přejeme vám všem i Hlasu Národa , aby nám Pán Bůh i nadále požehnati ráčil.

Sloupek informací

NADĚJNÝCH Z FRANCIE, HORŠÍCH Z MEXIKA A TAKOVÝCH "NORMÁLNÍCH" Z KUBY

Kdykoliv jsme si na této stránce rozprávěli o poměrech ve Francii, ať již jen jaksi okrajově anebo podrobněji (viz například H.N. 4. září a 14. srpna), vždycky jsme se dříve nebo později dostali k oněm nepěkným myšlenkám o možných důsledcích vlády takzvané "lidové fronty". "Lidová fronta" — politické seskupení levicových socialistů a komunistů jako produkt taktiky Komunistické Internacionály z poloviny třicátých let vládla ve Francii již jednou, krátce před druhou světovou válkou a zavedla národ na koleje poraženeckých nálad, jež skončily v Mnichově na podzim 1938 kapitulací před Hitlerovými požadavky.

Před nějakou dobou bylo toto souručenství obnoveno a pod vedením marxisty François Mitteranda a vůdce komunistů Georges Marchaise zaznamenalo například v prezidentských volbách (1974) velké volič ské úspěchy. Způsobila to nerozhodnost a vnitřní nejednota předešlých koaličních demokratických vlád, vedoucí ke zhoršování hospodářské situace, na kterýžto zjev Francouzi tradičně reagovali. Vláda "Lidové fronty" by ovšem dnes mohla končit ve větších temnotách, než jen v přechodném stínu okupace nepřátelskými vojsky. Politický svět by se s obavami díval na příští měření sil, k němuž má dojít v březnu 1977 při obecních volbách, které v evropské demokracii jako ve Francii, mají velkou důležitost.

Podle posledních zpráv se zdá, že tam vzniká síla, která "Lidové frontě" může čelit, protože Francouzi (i to je jejich tradice) si uvědomují nebezpečí. Jejím motorem je Jacques Chirac, který byl v srpnu minulého roku odvolán prezidentem Giscardem z funkce ministerského předsedy. Odchovanec nejlepších francouzských politicko-správních škol, málo přes 40 roků, který před dvěma lety doslova šokoval stoupence gaullistického hnutí, jehož byl předním členem — že prosazoval volbu Giscarda d'Estaing prezidentem: věděl, že Chaban-Delmas, neslaný - nemastný kandidát vlastní strany neměl proti "lidově frontovnímu" Mitterandovi šance. Chirac tím prokázal smysl pro politické reality. Pak sloužil 26 měsíců novému prezidentovi — až se s ním nemohl shodnout a odešel.

Jím zformované "Rassemblement pour la République" — v českých novinách se píše o "Shromáždění pro republiku" — mělo podle výzkumu veřejného mínění z konce listopadu sympatie 39 procent Francouzů všech vrstev. Po 5. prosinci, kdy bylo Chiracovo hnutí zakotveno jako nová politická strana s programem "boje proti stranám, sdruženým ve společném programu levice", příznivců demokraticky smýšlejících Francouzů možná ještě vzroste. V každém případě je však jasné, že marxisticko-komunistická "Lidová fronta" dostala vážného soupeře. A to je ovšem dobře.

□

NEPĚKNÉ Z MEXIKA

Ve středu 1. prosince se 60. prezidentem Mexika stal José López Portillo, další z představitelů "Partido Revolucionario Institucional", politické strany, která vládne zemi našeho jižního souseda již skoro 50 roků. Jeho předchůdce Luis Echeverría Alvarez mu nezanechal hezké dědictví...

Tento pán se v mezinárodní politice posledních let "proslavil" různými kousky, jimiž cílil na přízeň komunistického a našim čtenářům již známého "Třetího světa", protože se po uplynutí prezidentování v Mexiku chtěl stát generálním sekretářem Organizace Spojených národů. Mexickému delegátovi v OSN nařídil hlasovat pro různé diskriminační rezoluce, což mělo za následek podstatný pokles turistického ruchu, jenž je jedním z důležitých pramenů devizového hospodářství. Echeverría přitakával Sovětům v otázkách bojkotu sportovců komunistům nelibých států (např. Jižní Afriky) — ale samozřejmě ho jeho spojenci nechali "ve štychu". Generálním tajemníkem OSN se nestal.

Jakoby nějak předem už tušil svůj neúspěch, dal zrušit již k 31. srpnu pevný kurs mexického peso k dolaru a hodnota měny po 22 letech během dvou měsíců ztratila polovinu ceny. Pouhých 11 dnů před vypršením svého prezidentování dal vyvlastnit na 100.000 hektarů půdy — a zmobilizoval tím přes 20.000 "campesinos", kteří nyní se zbraní v ruce "obhajují svá práva". Mexická krev je velmi horká a vzpomínky na Pancho Villu a Emilio Zapatu jsou ještě velmi živými legendami. Odstupující mexický prezident Echeverría nahrál — vědomě? — myšlence takzvaného "třídního boje", hospodářsky i politicky.

V komunistických novinách jsem se v minulých týdnech dočetl, že "mexičtí pracující... nezůstanou nečinní". To zní nepěkně, ba nebezpečně. Nyní bude hodně záležet na spolupráci nového prezidenta José-ho Portillo s novou administrativou Spojených států. Mexico je na jihu naším nejbližším sousedem. Bez přehánění lze říci, že jeho problémy jsou i našimi.

□

A CO NÁŠ SOUSED Z KUBY?

Jsem ve Spojených státech necelé tři roky a tak jsem ještě neakceptoval tak zúplna onu zásadu amerického novinářství, že jen "špatná zpráva je zpráva" — když se to totiž týká nějakého zamordování, založeného požáru, znásilnění a neštěstí všeho druhu, revolucí či násilných převratů. Špatnou zprávu — nebezpečnější, než výše zmíněné delikty — jsou pro mne zatím nadále i informace, jejichž fakta napovídají něco neblahého v politice. Tím se dostávám k odpovědi na otázku, položenou v záhlaví tohoto odstavce.

Nejvýznamnější součástí oslav státního svátku "Kubánské republiky" Fidela Castra bylo ve čtvrtek 2. prosince ustavující zasedání jejího nově "zvoleného" (99ti procenty a něčím navíc) Národního shromáždění. O den později byl — cituji z úřední zprávy komunistů — "první tajemník ústředního výboru komunistické strany Kuby Fidel Castro zvolen předsedou Státní rady Kubánské republiky. Státní rada představuje nový nejvyšší výkonný orgán republiky. Je kolektivní hlavou státu s 31 členy... Poslanci zvolili v tajných volbách také prvního náměstka předsedy Státní rady — stal se jím druhý tajemník ÚV KS Kuby Raúl Castro...

Tedy zaprvé, vedení komunistů u našich kubánských sousedů zůstává tak říkajíc v rodině, neboť Fidel a Raúl jsou rodní bratři a teď "soudruzi" zároveň. Zadruhé je nutné poznamenat, že přijetím této administrativní struktury se Kuba stala — i po stránce rozdělení moci ve státě — moskevským satelitem. Castro je Latinec, který dlouho obchodoval s vlivem, jehož dosáhl na předmostí Spojených států. Mao Cetung mu umřel, nyní musel přiznat tu moskevskou barvu, aby jeho kubánský "socialismus" nějak přežil. Nechci zase zdvihat prst, jako již po předcházejícím odstavci, nicméně si však dovoluji upozornit, že ani toto nebezpečí nelze přehlížet.

Kubánských slavností, jež je úžeji svázaly s Kremlem, se zúčastnila i delegace z ČSSR. Měla přinejmenším dva zajímavé členy. Především čerstvě jmenovaného velvyslance na Kubě Michala Chudíka, Slováka, který v dubnu 1968 — tedy v čase "jara" československého komunismu — resignoval na nejvyšší funkce v KSČ a v srpnu 1968 byl dokonce i vyloučen z jejího ústředního výboru. Donedávna byl jako bývalý stalinistický dogmatik "uschován" na čs. velvyslanectví v bulharské Sofii. — Velmi čile si na Kubě vedl jeho kolega — delegát, dnes generálplukovník Samuel Kodaj, také Slovák, velitel tzv. Východního okruhu. Dne 9. července 1968 hlásila Československá tisková kancelář, že "resignoval na všechny stranické a veřejné funkce". I Kodaj však po sovětské okupaci znovu ožil a mohl nyní castrovcům předvádět, jakže se pěkně v honosných uniformách a s přečetnými metály "cti" žije v kremelském podhradí... Možná nebyli ani Chudík, ani Kodaj zvoleni pro toto divadlo náhodou. Vadí mi ovšem — jako jistě přečetným z nás — že se odehrávalo na zápraží Ameriky.

Pokud jde o Kubu, připomeňme si ještě, že v prosinci se tam také slavilo 20. výročí přistání motorové jachty "Granma", z níž se na východním pobřeží provincie Oriente vylodila skupinka revolucionářů kolem Fidela Castra — která o tři roky později vstoupila jako vítěz do Havany. Od roku 1972 je Kuba svázána s moskevskou "Radou vzájemné hospodářské pomoci", a právě před dvěma roky se na svém prvním sjezdu oficiálně představila Komunistická strana Kuby. Z oslavného článku, který k těmto událostem vyšel v pražských novinách, je možné se poučit, že **Kuba** je prý "utlačovanými národy Ameriky, Afriky a Asie nazývána **'majákem svobody'**". A je prý také **"prvním svobodným územím v Americe"**! Vida, kdybychom to byli "věděli" dříve, tak jsme mohli odříci všechny ty slavnosti kolem našeho Bicentennialu!

Citovaný článek obsahoval ještě jednu skutečnou zajímavost: mezi příklady "heroického internacionalismu" Kuby se uvádí její **"pomoc lidu Vietnamu, Laosu, vládě prezidenta Allenda v Chile** a pomoc lidu Angoly". O Angole se vědělo, o těch ostatních akcích jsem se dočetl v RUDÉM PRÁVU z 2. prosince 1976 poprvé.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.,
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

January 1, 1977 — Vol. II., No. 1.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

HAPPY NEW YEAR
and
BEST WISHES FOR
1977
To Our Patrons and Friends

courtesy of

LAWNDALE MEAT PRODUCTS

3617 W. 27th St., Chicago, Ill. 60623
PHONE 522-0151

Come & visit our old fashioned butchershop

LETEM SVĚTEM

Boston. — Dne 15. prosince záhy zrána ztroskotala nedaleko pobřeží státu Massachussets liberijská cisternová lod' "Argos Merchant", vezoucí 7.6 milionů galonů těžkého oleje pro užití v průmyslu; následkem prudkého vlnobití a větru se lod' přepůlila a celý náklad oleje vytekl do moře, kde mazlavá nafta pokryla plochu, dlouhou 100 mil a širokou 30 mil. Tato obrovská skrvna se stále šíří; opatření, podniknutá pro její zneškodnění se následkem špatného počasí setkala s neúspěchem. Vlny na moři dosahují výše 20 stop a velmi prudký vítr hnal zprvu rozlitý olej směrem k pevnině. .Byly vážné obavy, že pobřežní vody, velmi bohaté na ryby, budou olejem zamořeny a ryby tam leknou. Tato oblast náleží k nejbohatším na ryby na celém světě, vzdor tomu, že v posledních letech cizí rybářské lodi, zejména sovětské, tamní vody nemilosrdně vylovují. — (Dosud se tam uloví asi desetina všech ryb, chycených na celém světě.) — Podle posledních zpráv se na štěstí směr větru změnil, takže obrovská skvrna oleje je hnána směrem od pobřeží do oceánu. Ještě však vyhráno není, protože směr větru se může opět změnit. Zdá se, že zodpovědnost na této lodní nehodě nese kapitán lodi, který dovolil, aby lod' kvůli zkrácení plavby sledovala nebezpečnou cestu, plnou mělčin, na kterých oceánské lodi mohou uváznout a troskotat.

• • •

Bangkok. — Egyptské tryskové letadlo typu Boeing 707 se na Boží hod vánoční z neznámých důvodů zřítilo na textilní továrnu asi míli před bangkogským letištěm, kde mělo přistát. Přitom bylo zabito všech 51 cestujících a v továrně zahynulo 18 dělníků. Mnoho dalších bylo zraněno; někteří z nich už svému zranění podlehli. Příčina neštěstí se vyšetřuje.

• • •

Madrid. — Santiago Carillo, předseda zákonem nedovolené komunistické strany Španělska, a sedm dalších předních španělských komunistů, bylo zatčeno a uvězněno. Budou souzeni pro členství v zakázané politické straně, která je poslušná cizí vládě. Carillo dosud žil v politickém podzemí. Političtí pozorovatelé nevylučují možnost, že by sám opustil podzemí a "naplánoval" si své zatčení jen proto, aby burcoval světové mínění, že ve Španělsku není demokracie, když je tam komunistická strana zakázána. Spíše je ale možné, že tak chce sjednotit levicovou oposici proti režimu Juan Carlosa a bojkotovat jeho demokratisační plány. Politická levice, stejně jako i ostatní politické směry, jsou ve Španělsku silně roztříštěny; celkem tam je na 400 politických směrů a hnutí. Tisíce mladých lidí a španělských intelektuálů, stejně jako cizí vlády, hlučně protestovalo proti tomuto zatčení. V Moskvě čilský komunista Luis Corvalan řekl, že žádná země, která vylučuje komunisty z veřejného života, nemůže dospět k demokracii! Toto jeho prohlášení je velkou ironií, protože v komunistických zemích není o skutečné demokracii ani řeči. Kromě toho je i v demokratickém zřízení velmi moudré, zakázat politickou stranu, která věnuje všechny své síly k podrývání národní bezpečnosti, slouží cizím zájmům a svou podvratnou činností připravuje nastolení zotročení země pod diktaturou proletariátu či jakoukoli jinou diktaturou organizovaného násilí.

• • •

Nairobi. — Účastníci nedávné konference UNESCO v hlavním městě Keně zjistili, že zdrcující většina afrických zemí sice dosáhla politické nezávislosti, že však první desetiletí této nezávislosti jim nepřineslo žádné zlepšení ani v politickém ani v hospodářském oboru. Spíše vzniká dojem, že Afrika se znovu stává temným světadílem. Většina afrických zemí má dnes bud' vojenský režim, anebo osobní diktaturu, či režim jediné dovolené politické strany — což vše je totožné s tyranií a útiskem. Polokoloniální presidenti, ministři a zákonodárci byli sesazeni, uvězněni, popraveni nebo posláni do vyhnanství. Hospodářská situace afrického světadílu není utěšující; průměrný hospodářský vzrůst — v důsledku pomoci nenáviděného západu — sice stoupá, avšak pomalu a nedostatečně (asi o jedno procento ročně) — zatímco obyvatel tam přibude o 2.5 procenta a více. Tím se stává, že životní úroveň v těchto zemích se neustále snižuje. Vlády zemí jsou nezkušené v oboru národohospodářství a nedbají odborných rad, které jim jsou dávány. Všude bývalé výsady bělochů doby koloniální přešly na černošské politické elity, hlavně na vládnoucí kliku a její kmenové příbuzné. V Tanzanii pokus presidenta Nyerere o africký socialismus ztroskotal na celé čáře. V Nigerii, která by mohla být nejbohatší africkou zemí, dosahuje inflace výše 30 procent ročně. V Zambii president Kaunda přivedl dříve kvetoucí průmysl těžby mědi na pokraj bankrotu. V Zairu se president Mobutu stal nejbohatším člověkem Afriky, zatímco ekonomie jeho země se horší den ze dne. Tento neutěšený hospodářský stav přivedl' vládu k dosud nevídanému kroku; nabídla církvi, že jí vrátí zestátněné katolické školy, protože stát nemá peníze na jejich vydržování. Středoafrická republika a Uganda mají v čele svých vlád kruté, napolovic nepříčetné clowny, kteří je přivedli na pokraj zkázy. Marxisté se prý z tohoto afrického vývoje radují, protože je příznivý pro místní komunistické revoluce. Odborníci UNESCO však jsou optimističtí; podle jejich mínění se sice situace v Africe v příštích letech ještě zhorší — je i pravděpodobné, že tam dojde mezi Keňou a Ugandou, mezi Habeší a Somálskem, a mezi Alžírskem a Marokem k ozbrojeným konfliktům — však nakonec se Afričané z toho unaví a umoudří. S pomocí zemí svých bývalých kolonizátorů si zbudují svou vlastní demokracii s vlastními politickými a hospodářskými tradicemi. Římské impérium také nebylo zbudováno za pouhých deset let . . .

• • •

Melbourne. — Austrálie — za 200 let svého nerozumného hospodaření (je velká jako Spojené státy a dnes má 13 milionů obyvatel) — ztratila třetinu svých vzácných lesů; čtvrtina druhu tamních vačnatců vymřela a stovky druhů australských vzácných rostlin bud' vymizely, anebo brzo vymizí. Ničím neomezené pasení dobytka zničilo na celém kontinentě průměrně šest inčů úrodné povrchové půdy, jejíž vrstva tam je beztak příliš tenká. Průmyslová města Melbourne a Sydney trpí vážným znečistěním vod a ovzduší, a minulá levicová vláda Austrálii nezodpovědně zadlužila.

• • •

Paříž. — Francouzská rasistická organizace "Klub Karla Martela" dala zavraždit francouzského státníka, prince Jean De Broglie, protože prý byl spoluzodpovědným za "okupaci Francie africkými vyvrheli". Ve Francii dnes totiž žije na dva miliony Arabů ze severní Afriky a asi 800 tisíc černochů, kteří tam přijeli za prací. V roce 1962 De Broglie vedl tajná jednání na skončení francouzsko-alžírské sedmileté války, která dala Alžírsku nezávislost. Za presidentů De Gaulla a Pompidou zastával Jean De Broglie různé ministerské funkce. Naposledy byl členem Národního shromáždění a význačným politikem Nezávislé republikánské strany nynějšího presidenta Valéry Giscard d'Estainga. Jeden z jeho strýců, Louis De Broglie, obdržel v roce 1929 Nobelovu cenu z fysiky za své objevy v oboru kvantové teorie. Jeho předkové byli maršálové, vévodové a šlechtici francouzských králů. Každá generace této staré francouzské šlechtické rodiny dala také církvi aspoň jednoho kněze, sestřičku či biskupa.

• • •

Lima, Peru. — Vojenská vláda Peru ztratila své iluze o doktrinářském marxistickém socialismu v důsledku svých neblahých zkušeností i zkušeností zemí Třetího světa, jež se nechaly zlákat na cestu marxistického pokusnictví. Proto Peru nyní honem vrací některé dříve znárodněné podniky zpět do soukromých rukou, zejména v oboru rybářského průmyslu, který je doposud nejdůležitějším průmyslovým odvětvím této země. Cílem vlády je dosáhnout bývalé výše výroby, která následkem socialisace nebezpečně klesla, a dodat důvěru cizím investicím. Vláda chce obnovit kapitalismus ve formě malých podniků; velké podniky si chce podržet pod svou kontrolou. Situace dělníků a zemědělců je dosud nesnadná. V posledních pěti měsících vzrostly ceny živobytí o 40 procent. Při pozemkové reformě bylo rozděleno 17 milionů akrů půdy mezi 300,000 rodin farmářských dělníků, avšak vláda nyní nemá peníze pro pomoc novým majitelům půdy, aby ji mohli začít obdělávat. President Francisco Morales Bermudez také pomýšlí dovolit místní volby; někteří Peruánci vidí v tomto kroku "začátek konce" osmileté levicové vojenské diktatury v Peru.

• • •

Haag. — Stále se objevují noví váleční zločinci; mnozí doposud žijí ve Španělsku a v jihoamerických zemích s vojenskými vládami. Nyní Švýcarsko extradovalo Holandsku 77letého Pieter N. Mentena, bývalého důstojníka SS, který za války bud' sám zavraždil, anebo dal zavraždit velké množství polských židů. Nyní je milionářem; za své zločiny se bude musit zodpovídat před soudem. Protože má silně zatížené svědomí, pokusil se o spáchání sebevraždy.

• • •

Praha. — Čeští archeologové objevili v katedrále sv. Víta rakev s kostrou českého krále Přemysla Otakara II., který byl zabit v bitvě na Moravském poli v roce 1218. Na hlavě má korunu s drahokamy a v rukou drží královské žezlo se zlatým jablkem.

• • •

McMurdo Sound, Antarktida. — Na Antarktidě existují možná bohatá rudná ložiska. Sověti prý objevili v Horách Prince Karla celou horu ze železa. Američtí geologové ze své strany se domnívají, že v pohoří Pensacola, zejména pak v jeho části, zvané "Dufek Massif", existuje možná jedno z nejbohatších nalezišť kovových rud na světě; skupina šesti U.S. geologů právě toto pohoří prozkoumává. Dufkův masiv má totiž podobnou geologickou strukturu jako jiná bohatá naleziště rud, například Bushveld v Jižní Africe, Sudbury v Ontariu a Stillwater v Montaně. Poněvadž však Antarktida je z 98 procent pokrytá vrstvou stálého sněhu a ledu, která dosahuje až dvou mil tloušťky, a poněvadž přístup pobřeží tohoto kontinentu je lodím znemožňován ledovci a ledovými krami, zatím se na těžbu tamního nerostného bohatství nepomýšlí. Tato těžba se podnikne teprve až rudná ložiska jinde na světě budou vyčerpána.

• • •

New York. — Podle studie soukromého newyorského ústavu "Freedom House" je dnes na světě 41 svobodných zemí, 48 částečně svobodných zemí a 18 zemí, jichž občané nejsou svobodni. Všechny komunistické země a mnohé země Třetího světa náležejí do této poslední kategorie. Zde je seznam osmnácti zemí, které jsou nejvíce svobodné, neboli ve kterých politická a civilní práva občanů jsou nejvíce respektována: Austrálie, Rakousko, Barbados, Belgie, Kanada, Kostarika, Dánsko, Francie, Západní Německo, Island, Irsko, Holandsko, Nový Zéland, Norsko, Švédsko, Švýcarsko, Velká Británie a Spojené státy. Podle světadílů svoboda existuje pouze v Severní Americe, v západní Evropě, v Austrálii a na Novém Zélandě. V Latinské Americe jsou považovány za svobodné Barbados, Kostarika, Venezuela, Bahamy, Jamajka, Trinidad a Kolumbie. V Asii jsou svobodné pouze Japonsko, Izrael, Turecko a prý Sri Lanka (bývalý Ceylon), a v Africe pouze Botswana.

• • •

Bejrút. — Libanonský parlament svěřil vládě své země právo vládnout po dobu šesti měsíců pomocí dekretů, za účelem znovuzbudování země, zpustošené dvouletou občanskou válkou. Premiér Salim Hoss dal ujištění, že jeho vláda uchová v Libanonu demokracii i ekonomii soukromého podnikání. Spojené státy oznámily, že věnují Libanonu pro naléhavou potřebu potraviny v ceně 20 milionů dolarů.

• • •

Buenos Aires. — Argentinská armáda nelítostně likviduje levicové teroristické hnutí Montoneros s vědomím, že jedině je bude možno zneškodnit postupným vybitím. Na konci minulého týdne vojáci postříleli 16 teroristů, mezi nimiž byl i třetí vůdce celého hnutí, Miguel Zavala Rodriguez. Dne 3. prosince byla zastřelena Norma Esther Arrostito, považovaná za druhého vůdce hnutí. Dosud však je na svobodě první vůdce hnutí Montoneros — Mario Eduardo Firmenich.

• • •

Kolín nad Rýnem. — Dne 2. listopadu 1975 byly odcizeny neocenitelné skvosty a různé kulturně-historické památky ze slavné katedrály v Kolíně nad Rýnem. Západoněmecká policie potom zjistila, že lupiči těchto klenotů byli tři jugoslávští dělníci, vychovaní podle komunistické ideologie: 43letý Ljubomir Ernst, 26letý Vilijam Dallavalle a 22letý Borislav Tunjič. Policii se sice podařilo nalézt většinu ukradených předmětů, avšak mnohé z nich byly silně poškozeny a zlaté předměty už byly rozlity. Nyní byli Dalavalle a Tunjič odsouzeni k pětiletému vězení; Ernst dosud nebyl extradován Itálií, kde byl za svého pobytu zatčen.

• • •

Brusel. — Podle odhadů komise Evropského společenství bude v jeho členských zemích do roku 2000 zbudováno 180 atomových center na výrobu elektřiny. Od nynějška za 40 let vzroste jejich počet na 250.

★ ZÁZRAKY

Tomáš Špidlík, S.J.

Vzali jsme z knihovny namátkou starou knihu. Je tištěna asi před 200 lety a je i dobře zachovaná. Zřejmě se mnoho nepoužívala. Má také titul, který měl být kdysi lákavý, ale pro nás, "dnešní lidi", je "odstrašující": Život a zázraky služebníka Božího . . ." Půl knihy je skutečně životopis a druhá půlka vypočítává zázraky, které se na přímluvu svatého člověka staly.

Čím to je, že se starším lidem všecko zázračné tak líbilo? Náboženství se nechápalo bez neobyčejných "zásahů" Božích do světa, do dějin. Pravost víry se dokazovala zjeveními a zázračnými uzdraveními.

Tyto důkazy však přestávaly ponenáhlu mít velký ohlas u člověka, žijícího v technicky organizované společnosti. Ten objevuje víc sílu pořádku, práce, všeho co běží podle stanoveného plánu.

Hledali proto i křesťanští apologetikové ke konci minulého století nové cesty, které by přiblížily náboženskou skutečnost lidem, kteří hledají upřímně pravdu, ale zázrakům nepřipisují žádný zvláštní význam. Ukazují na to, že Bůh stále a denně zasahuje do života. Není to však tím, že by převracel přírodní zákony a působil nevysvětlitelné zjevy viditelné. Působí však neustále ve vnitřním mravním životě jednotlivce. Uvnitř nás, v naší vnitřní struktuře a dispositi se dějí takové podivuhodné změny k dobru, které nevysvětlíme psychologicky, ale jenom zásahem Boží milosti.

Tuto tzv. imnanentní metodu zvolil i francouzský filosof Blondel pro své filosofické myšlení. Přesvědčil se, že musíme vést člověka ke Kristu způsobem, který odpovídá jeho myšlenkovému světu, aby mohl začlenit Krista a evangelium do svého všeobecného názoru na svět. I Blondel obrací svou pozornost z vnějšku k pozorování toho, co se děje uvnitř nás. Nechce však upoutat zájem jenom na některé mimořádné změny, nebo obrácení, na některé mravní hodnoty, které vytvořila víra v Krista v duši. Snaží se dokázat filosofickým rozborem svobodné lidské činnosti, že by člověk bez Krista nemohl nikdy dobře uskutečnit to, co chce být. Zůstal by proto věčným poutníkem za cílem, který přesahuje jeho vlastní síly a schopnosti.

Jde tu tedy, v jakémsi slova smyslu, také o pozorování divu. Zázrakem jmenujeme to, co se nedá přirozenými silami vysvětlit, jako např. podivuhodné uzdravení nemocného v Lurdech. Blondel ukazuje rozborem vnitřní skutečnosti, že přesahuje přirozené schopnosti člověka, když dosáhne ideálu, po kterém touží a ke kterému je stvořen.

Blondelův postoj vzbudil po-

(Pokračování na str. 5)

DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

6. LEDNA

ZJEVENÍ PÁNĚ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, dnešního dne jsi zjevil — svého jednorozeného Syna pohanům, — kterým svítila na cestu hvězda. — My už tě poznáváme světlem víry a prosíme, — doveď nás až k blaženému patření — na krásu tvé velebnosti. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

I. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE
(Iz 60, 1-6)

Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však září Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet ve tvém světle a králové ve tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: tito všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech přinášejí tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť zaleje tě bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Madianu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato, kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM
(Ef 3, 2-3a. 5-6)

Bratři! Slyšeli jste, že mi z Boží milosti bylo svěřeno poslání pro vás. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno tajemství.

V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí z osvícení Ducha, že totiž také pohani mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení; dostává se jim toho skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE
(Mt 2, 1-12)

Když se narodil Ježíš v Judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: "Kde je ten právě narozený král Židů? Neboť jsme viděli jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit."

Když to uslyšel král Herodes, znepokojil se s ním celý Jeruzalém; i svolal všechny velekněze a zákoníky lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit.

Oni mu odpověděli: "V Judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka:

'A ty Betléme v zemi judské,
nikterak nejsi nejmenší mezi knížaty judskými,
neboť z tebe vyjde vévoda,
který bude pastýřem mého lidu, Izraele.'"

Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala. Potom je poslal do Betléma a řekl: "Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych i já přišel a poklonil se mu." Oni krále vyslechli a dali se na cestu.

A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; i padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary — zlato, kadidlo a myrhu.

Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své vlasti.

\+ + +

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka)

Jak hledí církev katolická na sňatky s jinověrci.

Nejenom ve Starém Zákoně, ale také v Zákoně Novém mají smíšené sňatky velice neblahé účinky. Církev velice důtklivě varuje, aby věřící s jinověrci nebo s bezvěrci v manželství nevstupovali. Činí tak ne z nějaké nenávisti k jinověrcům, nýbrž z důvodů náboženskomravních. V manželství má panovati úplná shoda ve smýšlení a názorech. Jsou-li však manželé různého vyznání, schází shoda v nejdůležitější věci. Odtud nejčastěji vzniká nebezpečná náboženská lhostejnost. Dítkám ve smíšeném manželství nedostává se jednotné výchovy náboženské. Velmi často od Církve katolické takové dítky odpadávají nebo stávají se nábožensky vlažnými.

Církev katolická neodporučuje smíšených sňatků, ale přece na zvláštní žádost a za určitých podmínek manželství s jinověrcem připouští. Podmínky zní: snoubenec musí míti velmi vážné důvody osobní k takovému sňatku, musí si býti jist, že se nenechá svésti manželem k odpadu od víry katolické, oba snoubenci musí se písemně zavázati, že dítkám se dostane katolické výchovy.

Každý snoubenec, který chce uzavříti smíšený sňatek, měl by uvážiti dobře slova svatého Jana Zlatoústého: „Co je platné spojení pomíjejícího těla, nejste-li i duchem úzce spojeni? A co pomůže manželská příbuznost na tomto světě, budeme-li si v nebi neznámi?"

SKLIČENÝM ISRAELITŮM PŘIŠEL NA POMOC NEHEMIAŠ.

Nehemiášova bolest a modlitba za Jerusalem — Svrchovaná přízeň králova vůči Nehemiášovi — Úklady nepřátel — Potírání lakomství a lichvy mezi zámožnými Židy — Obnova města dokonána.

Slova Nehemiáše, syna Helchiášova:

Měsíce devátého, léta dvacátého, když jsem byl na hradě suském, přišel Hanani, jeden z bratří mých, on a muži z Judska. I zeptal jsem se jich na Židy, na zbytek, který zůstal ze zajatců, a na Jerusalem.

„Ty zbytky" — řekli mi — „které zůstaly ze zajatců, jsou tam v té krajině ve veliké tísni a pohaně. I zeď jerusalemská je pobořena a brány vypáleny jsou ohněm."

Když jsem uslyšel ta slova, sedl jsem na zemi, plakal a kvílil jsem mnoho dní, postil a modlil jsem se před Bohem nebes. Řekl jsem: „Prosím, Hospodine, Bože nebes silný, veliký a hrozný, který zachováváš úmluvu a milosrdenství prokazuješ těm, kteří milují tě a šetří tvých příkazů! Kéž jsou uši tvé pozorné a oči tvé otevřené, abys slyšel modlitbu služebníka svého, kterou já modlím se před tebou nyní dnem i nocí, za syny Israelovy, služebníky tvé, a vyznávám hříchy synů Israelových, jimiž hřešili proti tobě, jimiž já i dům otce mého hřešili jsme. Marností nechali jsme se svésti a nedbali jsme příkazu tvého, ustanovení a soudů, které jsi přikázal Mojžíšovi, služebníku svému. Pamatuj na slovo, kterés přikázal Mojžíšovi, služebníku svému řka: „Přistoupíte-li, já rozptýlím vás mezi národy. Obrátíte-li se zase ke mně, a šetřiti budete příkazů mých, a plniti je, i kdybyste odvedeni byli na kraj nebe, odtud shromáždím vás, a přivedu zase na místo, které jsem vyvolil za příbytek jména svého." — Jsouť oni služebníci tvoji, a lid tvůj. Vysvobodil jsi je mocí svou velikou a rukou svou přesilnou. Prosím, Hospodine, by ucho tvé bylo pozorné na modlitbu služebníka tvého a na modlitbu služebníků tvých, kteří se zálibou ctí jméno tvé. Řiď služebníka svého dnes, a dej mu milost před mužem tímto."

Já totiž byl jsem číšníkem královským.

V měsíci prvém, léta dvacátého Artaxerxa krále, když bylo víno před ním, vzav víno podal jsem je králi. Zpozoroval pak, že jsem jaksi neduživý.

I řekl mi král: „Proč jest obličej tvůj smutný, když přece nevidím, že bys byl nemocen? Není to bez příčiny, ale něco, nevím co těžkého je v srdci tvém."

Tu lekl jsem se sice velice, náramně, ale přece řekl jsem králi: „Králi, buď živ na věky! Kterak nemá býti smutný můj obličej, když-tě město hrobů otců mých zpuštěno jest a brány jeho vypáleny jsou ohněm?"

I řekl mi zase král: „Čeho žádáš?“

Tu vzdechl jsem si k Bohu nebes a řekl jsem králi: „Líbí-li se to králi a líbí-li se ti služebník tvůj, rač poslati mne do Judska, do města hrobů otců mých a vystavím je.“

Tu řekl mi král i královna, která seděla vedle něho: „Dlouho-li budeš na cestě, a kdy se opět vrátíš?“

Když se libilo to tedy králi, aby mne poslal, udal jsem mu čas. A prosil jsem krále: „Vidí-li se za dobré králi, račiž mi dáti listy k vladařům Zářečí, aby mi dovolili projíti, až bych přišel do Judska. Též i list k Asafovi, strážnému lesů královských, by mi dal dříví, abych mohl přikrýti brány hradu domu Božího, jakož i zdi městské a dům, do kterého vejdu.“

Král mi to dal, ježto dobrá ruka Boha mého byla se mnou.

Když jsem přišel k vladařům Zářečí, podal jsem jim listy královské.

Král poslal se mnou důstojníka a jezdce.

Když to uslyšel Sanabalat Horonský, a Tobiáš, otrok ammonský, zamrzeli se velmi, že přišel člověk, který by hledal štěstí synů Israelových.

Přišed pak do Jerusalema, pobyl jsem tam tři dni. I vstal jsem v noci já a několik mužů se mnou, avšak žádnému jsem neoznámil, co mi vnukl Bůh, bych činil v Jerusalemě. Aniž jsem měl soumara s sebou kromě toho, na kterém jsem jel. Vyjel jsem branou Údolní v noci ke studnici Dračí a ku bráně Hnojné a ohledával jsem zeď Jerusalema pobořenou a brány jeho zkažené ohněm.

Odtud jel jsem ku bráně Studničné, a k vodovodu Královskému. Ježto pak neměl soumar, na kterém jsem jel, místa, kudy by přešel, bral jsem se nahoru údolím v noci a ohledával jsem zeď, odkudž obrátiv se přijel jsem ku bráně Údolní a vrátil jsem se domů.

Představení města nic nevěděli, kam jsem odjel, nebo co jsem chtěl činiti. Ani Židům, ani kněžím, ani předním, ani představeným, ani jiným, kteří měli vykonati to dílo, až do té chvíle nic jsem neoznámil.

Tu teprve řekl jsem jim: „Vy znáte tíseň, ve které jsme, že Jerusalem je zpuštěný, a brány jeho že jsou ohněm zkaženy. Pojďtež a stavějme zdi jerusalemské, a nebuďme již v pohanění!“

Oznámil jsem jim pak, že ruka Boha mého dobrá je se mnou, i slova krále, která mi pravil, a řekl jsem: „Vstaňme a stavějme!“ I posilněny byly ruce jejich v dobrém.

Když to uslyšel Sanabalat Horonský, Tobiáš, otrok ammonský, a Gosem, Arab, posmívali se nám, tupili nás a řekli: „Co to děláte? Zda vy chcete proti králi se vzbouřiti?“

Odpovídaje jim řekl jsem: „Bůh nebes, tenť nám pomáhá, a my, služebníci jeho, vstaneme a budeme stavěti. Ale vy nemáte dílu, ani práva, ani památky v Jerusalemě.“

Když uslyšel Sanabalat, že stavíme zeď, rozhněval se velmi A rozčilen jsa náramně posmíval se Judovcům: před bratřími svými a před vojskem Samařanů pravil: „Co to dělají ti mdlí Judovci? Zdali jich při tom nechají národové? Zdaliž obětovati budou, až dodělají to jednoho dne? Zda budou moci nadělati kamenů z hromad prachů a popela?“

Také Tobiáš, Ammoňan, stoje vedle něho, řekl: „Nechať jen stavějí, však přijde-li liška, přeskočí zeď jejich kamennou.“

Slyš, náš Bože, kterak námi pohrdají, obrátiž to pohanění na hlavu jejich, a dej je na potupu v zemi zajetí! Nerač přikrývati nepravosti jejich, a hřích jejich před tebou nebudiž shlazen, protože se posmívali stavějícím!

Avšak stavěli jsme zeď dále, a když jsme ji všecku scelili až do polovice, povzbuzena byla mysl lidu ku práci.

(Pokračování)

KAREL ČAPEK:

Z KNIHY APOKRYFŮ

O DESÍTI SPRAVEDLIVÝCH

(Pokračování z min. čísla.)

A dále pravila řkouc: "Řekni Hospodinovi, ať ušetří Sodomy. Já už jsem taková, že nepřeju nikomu nic zlého. Mně se třesou nohy, když si pomyslím, že by tolik lidí mělo přijít o život. Jdi a přimluv se u Hospodina, aby se nad nimi slitoval."

A odpověděl Abraham: "Slituje se Hospodin, najde-li deset spravedlivých. Myslím, že bychom mu mohli poradit, kteří to jsou. Známet' všechny lidi, kteříkoli bydlí v Sodomě a Gomoře. Proč bychom nepomohli Hospodinu vyhledat deseti spravedlivých?"

I řekla Sára: "Nic není snazšího než to. I dvacet i padesát i sto spravedlivých mu označím. Hospodin ví, že nikomu neublížím. Tak to máme Lotovu ženu a Lota, synovce tvého, třeba že je falešný a závistivý, ale patří k rodině. To už jsou dva."

Na to řekl Abraham: "A jejich dvě dcery."

Sára pak pravila: "Nemysli si, ta starší, Jescha, je nestyda. Nevšiml sis, jak před tebou kroutila zadnicí? Sama Lotova žena mně řekla: Jescha mně dělá starosti, budu ráda, až se vdá. Ta mladší se zdá skromnější. Ale když myslíš, tedy počítej s oběma."

I řekl Abraham: "Tak to už máme čtyři spravedlivé. Koho bychom vybrali dále?"

A Sára odpověděla: "Když počítáš ta dvě děvčata, pak musíš přibrat i jejich ženichy, Jobaba a Seboima."

Abraham však řekl: "Co tě nemá, Sebcim přece je syn starého Dodanima. Což může syn zloděje a lichváře být spravedlivý?"

I řekla Sára: "Abrahame, udělej to, prosím tě, k vůli rodině. Proč by Melcha neměla mít stejně řádného ženicha jako ta fiflena, Jescha? Je to slušné děvče a nekroutí aspoň boky před starými příbuznými, kterých si má vážit."

I odpověděl Abraham: "Budiž, jak praviš. Tak tedy s Jobabem a Seboimem máme už šest spravedlivých. Teď nám zbývá nalézt jenom čtyři."

A Sára řekla: "To už bude snadné. Počkej, kdo ještě v Sodomě je spravedlivý?"

Pokračování

SDRUŽENÍ ČS. EXULANTŮ V CHICAGU

pořádá -

SILVESTROVSKOU ZÁBAVU

v pátek 31. prosince 1976

v 8:30 hod. večer ve dvoraně Sokola Tábor 16. ulice a Clarence Ave., Berwyn, Illinois.

K tanci bude vyhrávat hudba Joe Škacha.
Před půlnocí zvláštní vystoupení taneční skupiny JUMP pod vedením tanečního mistra Zdenka Machálky.
Chutné domácí večeře - bohatě zásobený bar.
Vstupné $4.00
Reservace u firmy PANCNER v Berwyn telefon: 484 - 3459.
K hojné účasti zvou pořadatelé.

Zázrak

(Pokračování ze str. 4)

chybností jak u filosofů, tak u teologů jeho doby. Filosofové nechtěli připustit, že by se člověk mohl uskutečnit jako člověk jenom nějakým darem Boží milosti, tedy nadpřirozeným zásahem. Teologům tehdejší doby se zase zdálo nezvyklým tvrdit, že by byla už v člověku samém touha po Kristu. Blondel však zůstal své nauce věrným. Věřil stále, že člověk je věčným poutníkem budoucnosti, protože lidská svoboda nikdy nevytvoří plnost lidského života. Tato neschopnost a slabost lidské svobody nás usvědčuje, že žijeme pořád v očekávání, v naději a v hledání. Jenom Kristus svou pomocí nám nabízí odpověď na toto hledání.

Na první pohled se to snad nezdá, ale přece jenom nám neujde, že je tato Blondelova metoda konec konců blízká staré lidové víře v zázraky. Když dnes lidé mluví o zázraku, snadno ulpí na jeho teatrální okázalosti. Stalo se tu něco, nad čím všichni užasli. Když Ježíš vzkřísil naimského chlapce z mrtvých, všichni se divili a mluvili o tom, jak velký prorok se objevil v jejich době (Lk 7, 16).

Ale právě tato vnější okázalost, která tolik působí na lid, se zdála vždycky inteligentům, nepřijatelná.

Když například ukázal Filón (židovský filosof v Alexandrii z počátku naší éry) svým řeckým kolegům překlad knih Starého zákona, tehdejší školští mudrci Písmem pohrdli. Tvrdili, že je tam naprosto nedůstojné pojetí o Bohu. Dělá zázraky. Převedl Židy Rudým mořem, obrátil proud řeky Jordánu, atd. Židé tu žasnou nad jeho moci, ale řečtí filosofové se smáli. Co je krásnějšího na světě než pořádek a řád světa. Ten dokazuje Boha a jeho vlastnosti, ne převrácení přirozených zákonů. Nač dělat ve světě zmatek?

Filón si zpočátku nevěděl dobře rady s těmito námitkami. Byl řecký filosof i on a princip světového řádu mu byl nade všecko milý. Ale byl přitom i věřící Žid a zbožný čtenář Písma. Některým se dodnes zdá, že se mu nepodařilo dobře sloučit obojí: filosofii a víru. Jistě jsou leckteré jeho pokusy o syntézu urychlené. Přesto však pochopil geniálně, že je Boží obraz, který se podává v Bibli, nesrovnatelně dokonalejší než idea Boha, kterou vysvětlovali řečtí filosofové. Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův je osoba a je v něm plnost svobody. Proto dělá zázraky. Není to proto, aby rušil řád přírody, který stvořil, ale aby dokázal, že je víc než všechno ostatní, že je Pánem všeho. V Bibli se tedy objevují zázraky stále a stále, aby se ukázalo, že svobodný člověk se stýká se svobodným Tvůrcem, a že na jejich svobodném vztahu závisí všecko, co se děje ve světě a v dějinách.

Na počátku ovšem překvapu-

(Pokračování na str. 8)

DOPISY našich čtenářů

ENDICOTT, N.Y.:

Milá redakce H. N.

Přeji vám radostiplné svátky vánoční a ať vám Jezulátko dá dobré zdraví a hlavně trpělivost vydávat noviny. Je to práce nevděčná, těžko se všem zalíbit, jeden to chce na kyselo, jiný zase s octem a každý soudný člověk musí ale uznat, že se všemožně snažíte dělat dobré noviny.

Povím vám teď příhodu, co se stala u nás na Moravském Slovácku u Bojanovic:

Šel sedlák platit daně, zůstala mu nějaká korunka a tak se zastavil na oběd v Besedním domě a poručil si guláš. Za války jsme si musili sami donést chleba. Číšník se ho zeptal, co bude pít. Že prý čtvrtinku vína. Číšník si říká: Bakoune, doma máš vína dost - tedy ti dám to nejhorší. Sedlák se napije, až mu slzy skočily do očí a jak šel číšník okolo, povídá mu: "Tohle je dobré vínečko!" Když si vypil, povídá: "Pane vrchní, dejte mi ještě jednu." Číšník si říká: dal jsem mu to nejhorší a tak to chválí; dám mu to nejlepší a uvidím, co řekne. Sedlák popíjí, neříká nic, číšník chodí zvědavě okolo, a když stále nic sedlák neříká, tedy se ptá: "Poslouchejte, sedlace, dal jsem vám to nejhorší víno a moc jste je chválil; a teď jsem vám dal to nejlepší a neříkáte nic!" "Pane vrchní, toto se chválí samo."

Ano přátelé, H. N. se chválí také sám. Rozpomínám se, když jsem byl malý dvanáctiletý klučík, asi v r. 1912, maminka mně dala knížku, dala do ní peníze, uvázala mně tó na břicho do šátku a říká: "Pavle, zbyde ti šestka, kup si koňského buřtu za pětinku, u pekaře Králíka staré rohlíky tych dostaneš vícej, šak máš dobré zuby, u hospody Roznavaja je venku studna, tám sa napij vody."

Mám knihu o životě Dona Boska, která mě velmi zajímá. Můj synovec, Antonín Bláha, šel studovat do Frýdku na Moravě k Saleziánům a tedy jsme ho ve studiích podporovali, a za to nám zaslal tu knihu. V ní jsem se dočetl, jak mladý Jan Bosco chodil po provaze o sázku. Jednou zase mu řekli, zdali dohoní zajíce, že dostane peněžitou odměnu. Bosco shodil komži, pustil se za zajícem a prý jej kopl dvakrát do toho krátkého ocásku a sázku vyhrál.

Důstojný Otče Víte, vy běháte také jako zajíc. Když jsem Vás viděl běhat na tom kongresu ve Filadelfii, vzpomněl jsem si na tu Boskovu sázku. Všude Vás bylo vidět s vašimi. Znám Vás už mnoho let od sv. Antoníčka z Kanady. Každoročně tam přivádíte ty tanečníky, kteří pěkně tancují. Je mezi nimi i Bojanovčan. Tak jsem si řekl, že i Vy byste asi toho zajíce dohonil a kopnul do toho ocásku.

U nás na Moravském Slovácku říkali: "Jedna vlaštovička léto nedonese. Na ten kongres bylo třeba moc těch vlaštoviček. Dr. Ludvík Němec, moravský Čech jako poleno, a s ním mnoho jiných, mají lví podíl na úspěchu, že se česká účast na kongresu uskutečnila. Díky Bohu, že vše tak dobře dopadlo. Náš Endicott a Binghamton se taky nedal zahanbit, přišlo nás moc v krojích, takže v katedrále sv. Petra v předu nás bylo všech s vašimi dohromady přes 200 krojovaných, jaká to byla krásná podívaná! Jako ta kvítka na louce, každé jinačí! Viděli jsme i kroje z Čech, krajan Jan Sukop, ten se s foťákem naběhal, krásné záběry udělal. Měli jsme dobrý oběd a i pití bylo laciné. Ti naši bojanovští panáčci si nadůvali "huby"; Msgr. Petr Lekavý kázal, právě 19. prosince slavil 40. výročí svěcení na kněze v Římě. Bylo nás tam při tom svěcení moc Bojanovčanů, mezi nimi i moje matka. Pak jsme přijeli autem do Bojanovic v r. 1937 na jeho primici, a to mě tehdy ani ve snu nenapadlo, že se jednou sejdeme v Americe. Druhý panáček od nás, s kterým jsme se ve Filadelfii sešli, byl prof. Petr Esterka. Ten se jen usmíval. Oba přišli za námi do hotelu. Moje manželka právě 4 dny před tím se vrátila z návštěvy ve vlasti, a to bylo tedy nějakého vyptávání! "Tetičko, jak sú moje mamička — jak sestry a bratr? Víte, drazí čtenáři, oni jej tam nechtěli pustit na návštěvu, jednak že je panáčkem, exulantem, jednak že utekl. Tehdy utekli 3 kluci, u Mikulova přestříhali dráty a přešli do Rakous; 2 se pak dostali do Říma studovat na kněze a jeden se dal k vojsku. Petr říká: "Strýčku, šecko sem při útěku odhodiu, enom Vašu adresu sem si nechau". Když bylo zakončení kongresu v té velké aréně, kde nás bylo přes 100 tisíc, Msgr Petr Lekavý měl vyhrazené místo a Petřík nic. Tož, jak jsem tam došel, již na mne jeden panáček kývá a do předu mě dává. Jak jsme pak vycházeli, Msgr. říká: "To my Bojanovčané všady sa dostaneme." Odpovídám: "Zo Zbojanovic šecko pěkné a múdré." "Víte, mosíme sa sami pochválit a ti, co nás nepoznajú, uveřia, pravda??"

Přestanu žertovat. Věřte, mnozí nevěří na zázraky, ale při zakončení kongresu v té aréně stále poprchávalo, ale jak začala mše svatá, se vyčasilo a nepršelo až do konce. Jan Nepomucký vyprosil, aby vše dobře dopadlo. Když předstupovali zástupci a každý pronesl čest a úctu Velebné svátosti, nezapamatoval jsem si ta slova, která byla pronesena za český národ. Možná Otec Vít si je pamatuje a mohl by je uveřejnit.

Když Španělé zpívali ve své řeči, zdvíhali ruce k nebesům. Ptal jsem se proč. Odpověděli mně, aby jejich modlitba se nesla k nebesům. Přátelé, představte si, že nás bylo přes sto tisíc, co jsme se společně modlili Otčenáš. Bylo tam kněží všech barev, jednoho jsem viděl nést na ramenou holčičku, asi rok a půl starou a klučík, asi tříletý se ho držel, měl kolárek — asi pravoslavný. A co bylo sestřiček, jen jakou barvu si můžete zmyslet! Ano, to hořčičné semeno, které Kristus sám zasel, se rozrostlo v mohutný strom po celém světě — a brány pekelné církev nepřemohou.

Milení krajané a přátelé i všichni známí. Všem vám přejem radostné svátky vánoční a do Nového roku moc zdraví a spokojenosti!

Přikládám šek na $25.00 na předplatné. Musím trochu potlačit, aby se ten vozík naší liknavostí nezastavil.

S Bohem

Pavel Topenčík
304 Bermond Ave.
Endicott, N.Y. 13760

* * *

Milý pane Topenčík,

děkujeme za dopis a všecky pozdravy. Zrovna nedávno při vzpomínání na vysvěcení Msgr. Lekavého jsme o Vaší mamince psali. Dobře si Vás pamatuji, s Otcem Petrem Esterkem jsme dobří kamarádi. Zase nám napište — před vánoci máme "frmol". Pěkné svátky!

Fr. Vojtěch.

FLINT, MICHIGAN.

Ctěná redakce Hlasu Národa.

zasílám předplatné na H.N., který se mně moc líbí. Vždy se těšíme na sobotu, kdy přijde. Někdy se zdrží a přijde až v pondělí, ale za poštu vy nemůžete. Posílám $15.00 na předplatné a $15.00 na uctění památky mého manžela, který zemřel před třemi léty, právě před vánočními svátky. Štědrý večer, to byl jeho den, kdy u rodinného stolu se sešla celá rodina. Byla to vůle Boží, že se toho před třemi léty nedočkal. Zemřel v nemocnici sv. Josefa ve Flint. Na farmě jsem nemohla sama zůstat a tak žiji v apartmantu. Jsou tu všichni ke mně velmi hodní a tak si nemohu stěžovat. Je nás tu kolem 50 katolíků a tak míváme jednou za měsíc mši sv. Budova, kde bydlím, je veliká je nás tu víc než 150 většinou staré vdovy. Člověk si musí zvykat, když nechce být nikomu v cestě.

V létě jsem chvíli na farmě, kterou děti nechtějí prodat, ponévadž se na ní narodily a mají na ni hezké vzpomínky. Na neděli mně přivezou domů a do kostela.

S Pánem Bohem, s přáním pěkných vánoc a hojné Boží pomoci v celém novém roce.

Marie Červenák.

* * *

Milá paní Červenáková,

moc hezky a čitelně jste to napsala, i když nejste zvyklá psát. Na Vašeho zemřelého pana manžela a celou Vaši rodinu si rád vzpomenu při naší české půlnoční v malé zahradní kapličce Panny Marie Lourdské u sv. Prokopa na Allport ulici v Chicagu.

Přejeme Vám, abyste svátky vánoční v klidu a ve zdraví prožila mezi svými dětmi, i když u rodinného stolu bude už po třetí prázdné místo, kde sedával Váš drahý zesnulý manžel.

Fr. Vojtěch.

WINDSOR, CONN.

Milá redakce Hlasu Národa.

protože jsme věrnými a každý týden nedočkavými čtenáři H. N., chceme, aby byl stále zajímavější.

Dnes jsme dostali dopis od návštěvníků naší drahé vlasti, a pro jeho správné postřehy Vám posíláme několik výňatků. Máme za to, že to bude zajímat i jiné čtenáře.

Srdečně Vás pozdravujeme a předáváme také pozdravy z Moravy, Čech a Slovenska.

* * *

Byla jsem tam v červenci s dcerou navštívit maminku v Kroměříži. Navštívily jsme také Zdounky, Sv. Hostýn, Velehrad, Buchlov, Buchlovice a v Kroměříži zámek a kostely, jakož i v Praze, kde jsme se zdržely 4 dny před odletem. Mariottu zaujala Loretta, a legenda o Sv. Starostě; tu jsem jí musela přeložit do angličtiny.

Velmi mnoho se změnilo za tu dobu, co jsem tam nebyla. Na vesnicích se hodně staví, více než ve městech. Sv. Hostýn je uvnitř krásně renovovaný, jakož i sněmovní sál v kroměřížském zámku (stropy a ostatní). Inu, je třeba pro turisty to obnovit, na tom má režim zájem, ne na náboženství.

Byla jsem však mile překvapena, jak veliká byla návštěva kostela při oslavě sv. Cyrila a Metoděje. P. Bártek, nyní kanovník a děkan u kostela Bl. P. Marie v Kroměříži, kde jsem byla křtěna a vlastně jsem vyrostla, vedl a vede sbor zpěváků, ke kterému jsem patřila. Bylo to tak krásné, že jsem se nakonec rozplakala. Povzbuzující bylo také, jak mnoho mladých lidí bylo v kostele, i když mše svatá byla v 8 hod. večer.

Jinak společenský život tam není skoro žádný. Na Václavském náměstí vždy bylo večer živo a plno světla. Jeli jsme domů z návštěvy v 10. hod. večer a byla tam tma a jenom pár lidí na chodníku. Jinak lidé to tam mají velmi těžké, pokud nejsou stranici. Někteří známí ani se mnou nemluvili, neb mají nakázáno se nestýkat s ci-

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

MINARIK'S BAKERY

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

Phone: 484-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala-
Brokers

BROUSENÝ KŘIŠTÁL

MACH IMPORT
3720 W. 26th Street.

zinci ze západu; když se s nimi sejdou, tak musí hlásit, co se mluvilo. (Když jsem byl já na návštěvě v Čechách před několika lety, stalo se mi, že manžel mé sestřenice mně vypověděl z jeho bytu, protože by jinak musil hlásit, že jsem u nich byl. Poznámka sazeče.)

Viděli jsme sov. vojáky na křižovatkách, když jejich konvoj projížděl do Polska. Byli to samí Asiaté, malí, v černých uniformách jako SS, bílé helmy a samopaly. Říkali mi známí, že ti, co tam přišli okupovat, již asi nežijí; byli vyměněni a posláni na Sibiř, pokud nespáchali sebevraždu nebo nezemřeli na tyfus a choleru. Maminka říkala, že když přijeli, byli to mladí chlapci a ptali se: "Jak to, že nám říkáte okupanti, když naši otcové nám říkali, že vás osvobodili?" Tak jim to naši lidé vysvětlili, proto se asi nemohli vrátit do Ruska a povědět to tam lidem.

Ženy to mají v ČSR velmi těžké s nákupy, s nedostatkem určitých potravin a věcí; hygiena v obchodech je hrozná, prodavačky jsou většinou drzé a neochotné, s touhou po podstrčeném zpropitném.

Ve Zdounkách se také moc staví, v zámku je domov pro důchodce. Komtesa je pochována na jejich hřbitově, ale pochovávají tam již i ostatní a hrob je zarostlý travou. Hrabě Hugo je snad v Rakousku a jeho dcera Mařenka, provdaná za Dr. Nesvatbu, je v Kanadě.

Byla jsem mnohým zklamaná. Také chováním personálu a celníků na letišti. Mají se ještě moc čemu učit. Hodně známých si na to také ztěžovalo. Proto tam již nepojedu, dokud se to tam nezmění.

Srdečně zdravíme a přejeme všechno nejlepší.

K. M.

KNOX, INDIANA:

Milá redakce, ctění čtenáři našeho lahodného Hlasu Národa,

chci vás všechny k vánocům pěkně pozdravit a i do Nového roku zdraví vám popřát. A poněvadž — "veselá mysl je půl zdraví" — nejlépe ušetříme na doktorech, když se zasmějeme. Tuhle jsem se zasmál nad knihou "Staročeského čtveráctví" od autora Řehoře F. Čáslavského, který byl almužníkem královského soudu v Praze. Toto knižní dílo v německém vydání objevil nedávno v západním Německu a do angličtiny přeložil na 350. stránkách universitní profesor dr. Karel Florián Skácel pod názvem "The Waggery of old Czechs". Protože se rád o humor a smích rozdělím s každým — to přece nic nestojí, leč tu trpělivost s psaním, opisuji vám z té knihy 15. kapitolu:

Jak vypočítavá nevěsta poskvrněný věneček ukryla a manžela podivné matematice učila

Kdybyste se zeptali na správně určitý čas těhotenství babičky Hrozvitové, řekla by vám, že to záleží na druhu převeselého mládí někdy podstrčeném v oklamání děvčete lehkověrného tupce, vezme-li to ono opravdově.

Povídání tohle pojednává o opravdu přírodně prostém, samorostle pošetilém venkovanu, jménem Dětřich, jenž tuhou prací živil se v malém svém hospodářství na samotě poblíž vesnice u Uherského Brodu. Tento široko v okolí známý přihlouplý halama jednoho příležitostného času nenadále obeznámil se s buclatou, dobrého vzhledu, nehodnou ale pannou z vesnice, s níž jaksi krátce po chytré její námluvě se oženil.

Zanedlouho potom kamsi náhle odkvapila z rodinného ohledu, ale pohled'me s překvapením k tajnůstkářskému vysvětlení, když opět přijela na jeho usedlost s bujarým křiklounem v plenčičkách mužského pohlaví, na kterého prostoduchý manžel stal se nesmírně hrdý a vychloubačný mezi všemi svými rolnickými přáteli v sousedství — k jejich nemálo oplzlému výsměchu.

"Včilej šak pozri sa Dětřichu", jeden z nich poštára ho jistého dne, "jak to přijde, že ty a tvá děvčica Arnoštinka už máte spolu děcko? Pověz mi, milý priatelko (přítelku), jak to vlastně mezi váma je a co včil chceš robit'? Víš jistotu, že ty jsi otcem teho dítěte? Ptám se tě, proč nebyls sezdaný s tým dievčem se všeckú peknú obvyklost'ú? To by dost' dlúho bylo, abys zplodil diet'a s ní. Neumíš počítat naozaj, ty ubohý blbečku, že to veme čas devět měsíců, než sa diet'a narodí?"

Jednoduše lze doznat, nešt'astná Dětřichova sebehrdost tímto bodnutím byla citlivě postižena a daleko víc rozčilovaly ho poznámky sousedů, které by byl nějak schopen přijmout od svých přátelů. Takto omámený pospíšil rovnou cestou domů k Arnoštince, nedávné nevěstě, ted' už matce, požaduje od ní hrubě a podezřívavě všechno ctné její ujištění:

"Ženo," vybuchl, "jak se to stalo, že už máme spolu to diet'a, kdežto každý ví, že to vždycky musí vzít manželskému páru devět měsíců než sa dostane diet'a".

"Och", odsekla jeho krásná, buclatá chot' bez rozpaků, hledíc mu z očí do očí jakoby nic. "Nežli odpovím na něco tak hloupého cos promluvil, řekni včil, máš-li mozek dost v pořádku, aby sis jednak pamatoval, jak dlouho byls ženatý se mnou?"

"Pročpak Arnoštinko? Přece čtyři a půl měsíce", odvětil Dětřich zmaten pohledem jejím a výškou karatelského tónu.

"To jest vskutku pravda, můj manželi. A právě tak pověz mi, včil jak dlouho já sama byla oddaná s tebou, Dětřichu Štefaniku?"

"Proč to? Přece taky čtyři a půl měsíce, Arnoštinko", odpověděl pokorně.

"To je v pořádku. Potom si sám odpovíš na svou otázku. Nedovedeš-li spočítat prsty své na obou rukou, snadněji dokážeš to na jedné ruce od palce k malíčku a pozpátku k palci — a máš to akorát, ty osle jeden", vítězoslavně ukázala na něho.

"A tož; spočti to včil dohromady. — Hm?"

CEDAR RAPIDS, IOWA.

Ctěná redakce,

tak ten čas rychle utíká, že se mi ani nechce věřit, že již tomu bude pomalu rok, co jsme se rozloučili s naším milým Katolíkem, který jsem tak nerada ztrácela. Přemýšlela jsem, kde za něj najít náhradu, aby to byly noviny české a katolické. Ale, jak se říká, když jest nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší. V té starosti o náhradu zasvitla hvězdička naděje, když jsem četla, že se nás česky čtoucích ujmou mladší pracovníci v čele s Otcem Vítem, kterého znám z duchovních cvičení z Lisle, kde nám kázal a kterému vyslovuji "Pán Bůh Vám tam žehnej ve Vaší práci a starostech". Hlasu Národa zasílám k prvním narozeninám šek na $25.00. $15.00 je na předplatné a ostatní užijte, jak chcete. Já vím, že těch prázdných děr máte dost.

S přáním milostiplných svátků vánočních a hojnost zdraví a Božího požehnání v Novém roce Vám všem přeje

M. Shimek.

* * *

Milá paní Shimek,

myslím, že se nepletu, když si Vás dávám v paměti dohromady ještě s paní Vondráčkovou z Cedar Rapids, která také byla asi dvakrát na duch. cvičeních sestřiček v Lisle. Pěkně ji pozdravujte.

Děkujeme za dopis i předplatné, za pochopení našich snah a k vánocům i novoročnímu přání připojuji prosbu o modlitbu.

Pán Bůh Vás opatruj!

Fr. Vojtěch

BERWYN, ILL.:

Milá redakce našeho H.N.,

mám před sebou dopis z Československa — z jednoho velkého města v Čechách. Z jedné jeho části mám upřímnou radost, a tak se o ni chci v této vánoční době rozdělit s redakcí i se všemi čtenáři Hlasu Národa. Je mi totiž důkazem, že i v Československu se naši včřící lidé opět odvažují veřejně k víře hlásit, protože ji dokazují svým denním životem. Je z toho také vidět, že když drží dohromady a neustoupí výhružkám komunistických zaprodanců, místní stranické orgány se necdvažují tyto "dobré věřící" nějak šikanovat, protože jsou poctivými pracujícími. A tak, abych té radostné zprávě od nás doma dal "největšího společného jmenovatele", nejlépe to vystihne myšlenka:

Moravané víru nezradili

V tom městě bylo za mých mladých let 8 farních kostelů a několik kaplí, ve kterých se každou neděli sloužily bohoslužby. Jedním farním kostelem byl chrám sv. Pavla. Duchovní správu vedl farář s kaplanem. O svátcích přicházela další výpomoc od katechetů a profesorů náboženství. Byla to jedna z nejlepších farností města. Dnes je v téže farnosti pouze jeden kněz, i když je tam více obyvatel neb tam postavili celou novou čtvrť výškových domů. Za první republiky při prvním svatém přijímání bývalo až 100 dětí. Pod tlakem režimu se podařilo lidi zastrašit tak, že v posledních letech bývalo u sv. přijímání průměrně pouze asi devět dětí!

Letos se však situace změnila. K prvnímu svatému přijímání přistoupilo osmnáct dětí. Velký farní kostel v rozloze asi našeho chrámu sv. Prokopa byl při prvním svatém přijímání naplněn do posledního místa. Věřící manifestačně projevili svoji víru v Krista a úctu k své povinnosti děti nábožensky vychovávat. Mnoho se o tom mluvilo po celém okolí. V městě průmyslu, výbojné komunistické strany a tak zvaného pokrokového atheismu plní se kostel věřícími. Vyznavači Kristova učení se radovali. Jako dobří křest'ané se o svou velkou radost rozdělili se mnou v daleké Americe. Napsali mi při tom, že zásluhu o tak manifestační účast mají Moravané. Celá řada věřících rodin z Moravy přesídlila do českého průmyslového města za prací. Dopisovatelka hned dodává: "Moravané si nenechají vzít náboženství!"

Minulý rok zprávy z Moravy byly velmi radostné. Účast na svatém biřmování byla veliká. Někde tak velká, že i policie byla okolnostmi donucena dělati pořádkovou službu. Zakázané ovoce více chutná i když někdy tresty na statečné vyznavače přece jen nepřímo dopadají. Zaslouží si naší pochvaly.

Dnes je jim třeba děkovat dvojnásobně. Změnili svoje bydliště, ale nezaměnili svoji víru. Vyznávají ji statečně. Jejich srdce pro Pána Boha bít nepřestalo, i když jim hrozí materiální oběti.

* * *

V naději, že vás bude tato zpráva zajímat, přeji vám všem, kdo pro nás H.N. děláte, požehnaný Nový rok s hojným zdravím a více pochopení u našich lidí pro tu záslužnou práci.

D. F.

Josef V. Tománek:

K SPOLEČNÉ CESTĚ ŽIVOTEM

Panu ing. Antonínu Bartošovi
a jeho vyvolené
slečně Radmile Lebedové
k sňatku dne 2. října 1976
v chrámu
Panny Marie Karmelské
v Astorii, New York

* * *

Český synu poslance
a výsadkáře,
dcero Mistra hudebního umění,
v chrámu před Bohem jste
navždy spojeni,
s usměvavou tváří jdete
od oltáře,
Vaše vroucí přání došlo
splnění.

Matka Páně náruč svou vám
rozevřela,
za věrnost vás bude chránit
na zemi,
všechny cesty kéž Vám kvetou
růžemi,
Vaše srdce blažit bude
láska vřelá,
i když občas život zavře
bouřemi.

V zemi, kterou jste si za svou
vyvolili,
kde jste s vírou v lepší zítřky
doufali,
Bohu, vlasti, snům jste věrni
zůstali,
stejnou drahou spějte
k vytčenému cíli,
kéž Vám radost nikdo stínem
nezkalí.

Slunce svobody kéž vaše cesty
zlatí,
však jste po něm doma marně
toužili,
dej Bůh, abyste se vnoučat
dožili,
ochraňuj vás Kristus Pán
a všichni svatí,
byste ještě sto let blaha užili.

(New York, 2. 10. 1976)

Všem svým milým přátelům,
známým,
všem svým čtenářům
a čtenářkám
z Denního Hlasatele,
jakož i všem našim
krajanům,
roztroušeným po světě
přeji

HOJNOST ZDRAVÍ,
SPOKOJENOSTI A ZDARU
V CELÉM NOVÉM ROCE
1977

MILENA HUEBSCHOVÁ
bývalá redaktorka
z Denního Hlasatele

Šťastný a spokojený
Nový rok
přeje

HOLECEK
PHARMACY
Vlad. Holecek, Ph. Mgr., R.Ph.
Prescriptions Our Specialty
Free Delivery
24 HOUR PHONE SERVICE
Phone GU 4-0106
Emergency Phone 749-0281
6800 W. 26th STREET,
BERWYN, ILL.

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

VROUCNĚ VZPOMÍNÁM NA SVÉ DRAHÉ U NÁS DOMA

Když denně ke spánku uléhám, vždy na vás, moji drazí, vzpomínám.
Stáří a samota tíží, proto jsem stále s vámi v naší posvátné rodné chýši.
Touha po vás nemizí a vzpomínky mé srdce jen utiší.
Moje zlatá drahá maminko, stále slyším Vaše volání: "Johanko, — Johanko! Máš mladé nožičky a ručičky, pomoz mi vstát ze židličky."
Tatínek, třeba stařičký, přiběhl a Johance pomohl.
Ano, ano, tak to bylo. Vychovali jste 9 dětiček; já dnes v cizině se cítím jak němý, opuštěný, opravdový mrzáček, když po všech starostech a útrapách dokonce i po ohni minulého roku jsem onemocněla zápalem plic. Uzdravila jsem se, Bohu díky, ale těžký revmatismus nepovoluje a tak nyní chodím s hůlčičkou a každý krok je bolestivý. Věřím v Boha a modlím se, těším se, že budu opět zdráva, běhat, dělat a psáti, jak před dávnými léty; že doběhnu k vašemu hrobečku a slzami zaleju vsazenou vám ode mne na hrobek kytičku. ,
A Vy, můj drahý táto, čerpám posilu z Vašeho odkazu, vlastně poslední vůle:

Měj stále dobré srdce, ale hlavně nauč se říkat také ne, dožiješ se méně zklamání a nutné je — neztrácej humor, to je přání Tvého táty.

Spěte proto sladce, rodiče a sourozenci, vždyť přijde čas, kdy se sejdeme opět zas.

Vaše dcera a sestra JANA

* * *

S upřímným přáním

ŠŤASTNÉHO A VESELÉHO NOVÉHO ROKU 1977

v hojnosti zdraví a zdaru ve všem podnikání všem svým přátelům, známým, spolkovým sestrám a bratřím, čtenářum HLASU NÁRODA, redakci a pracovníkům v našem chicagském VELEHRADU, abych je též tak trochu podpořila

JANA DUFFEK - KOLÁŘ

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři — nezapomeňte navštívit naši známou restauraci

Bohemian CROWN Restaurant

7219 W. Lake Str., River Forest, Ill.

Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.

Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:

Josef Krákora, majitel

SPARTA A.B.A.

pořádá

NA ROZLOUČENOU SE STARÝM ROKEM

a na přivítání

ROKU NOVÉHO S DVĚMA SEDMAMI

★ **VESELOU** ★
★ **SILVESTROVSKOU** ★
★ **ZÁBAVU** ★

V PÁTEK, 31. PROSINCE 1976
VE DVORANĚ OLYMPIC
v budově Olympic na Čermákově tř. v Ciceru, Illinois

*

K TANCI A POSLECHU HRAJE FR. ZÁKROCKÝ, JR.
VÝBORNÁ KUCHYNĚ

*

ZAČÁTEK V 8:00 HOD VEČER — VSTUPNÉ $5.00

KAŠPÁRKOVO LOUTKOVÉ DIVADLO HLÁSÍ:

Letos jsme se rozhodli darovati celý výtěžek z uplynulé sezóny roku 1975—76 $80.00 (t. j. příjem po odečtení nájemného za místnost na jednotlivá představení) Otci Vojtěchu Vítovi, na podporu našeho nového česko-slovenského týdeníku "Hlas Národa".

Pravda, je to sice pouhých $80.00, chceme však, aby si všichni uvědomili, že jsme jenom malou skupinou dobrovolníků, kteří po sedm let hrají loutkové divadlo pro vaše děti ne pro zisk, nebo podle přání politických, či jiných organizací, nýbrž jenom — a výhradně — proto, že považují za svoji povinnost, aby se náš mateřský jazyk v Americe udržel živý a čistý.

Mnozí z vás jste jistě viděli, že tato naše drobná divadelní práce má pěknou odezvu u vašich dětí. Máme z toho radost, nebot' vime, že kouzelný prostor loutkového jeviště je důležitou učebnicí mateřského jazyka, na kterou vaše dítě nikdy nezapomene.

Soubor Kašpárkova loutkového divadélka (Hanzlíková, Lutovská, Rybová, Hanzlíková-Silvero, manželé Trousilovi a Roknič) přeje všem rodičům a dětem šťastný a spokojený Nový rok. Děkuje našemu tisku za nezištné uveřejňování oznámek během divadelní sezóny.

Jarní představení budou zahájena dne 29. ledna 1977.

Prof. Fridolín Šmodrcha-Roknič

* * *

Milému Kašpárkovi a všem těm kolem něho:

nejen mně, ale celou redakci mile potěšilo, že výtěžek z uplynulé sezóny 1975—76 našeho loutkového divadla jste věnovali Hlasu Národa. Děkujeme vám opravdu srdečně za vaše přátelské pochopení. Věřte, že v letošních těžkých začátcích nám bylo takové morální vzpruhy často zapotřebí.

S Boží pomocí a nyní, když jsme se dověděli, že máme i Kašpárka na své straně, který až dosud vždy uměl všechny překážky překonat, půjde se nám tedy veseleji do nového roku. Přejeme vám požehnaný Nový rok a Kašpárkovi mnoho malých obdivovatelů a obdivovatelek s tím čistým dětským srdcem, které umi i bez velkých slov ocenit, co pro ně dohromady děláte.

Pán Bůh zaplat'!

Otec Vojtěch Vit

Radní Bilandič byl zvolen zatímním starostou Chicaga

Chicago. — Po delších, často horkých diskusích městská rada zvolila v úterý 28. prosince 45 hlasy proti 2, zatímním starostou města Chicaga radního Michaela Bilandiče, 53letého, dosavadního předsedu městského Finančního výboru. Bilandič bude vykonávat funkci starosty až do zvláštní generální volby starosty, která se bude konat do šesti měsíců. Předsedou Finančního výboru, který je po starostovi nejmocnější osobou v Chicagu, byl zvolen černoch Wilson Frost.

Bilandič, hrdý na svůj chorvátský původ, studoval kdysi práva na katolické universitě De Paul. Jako blízký spolupracovník starosty Daleyho, jehož názory často sdílel, osvojil si hlavní aspekty umění vést městskou správu; proto se čeká, že v době šesti měsíců v hlavních rysech povede Chicago podobným způsobem jako jeho předchůdce. Kandidátem při starostenských volbách však nebude.

Zázrak

(Dokončení ze str. 5)

je vnější okázalost Božích divů. Údiv je ostatně, jak říká Aristoteles, základ myšlení. Ale v Písmě je stejně silně podtržen i druhý prvek zázraku. Bůh neprojevuje svou moc jen aby se ukázal, ale především, aby pomohl; aby přispěl na pomoc člověku v jeho slabosti, bídě a nesnázi. Takové jsou všecky zázraky Kristovy. Léčí nemocné, křísí mrtvé. Nechce však být "fakírem", zázračným lékařem. Smysl všech těch divů je: probudit a oživit viru v Boha Otce. Ten Otec pak je ochoten vyplnit všecko, zač ho poprosíme v Kristově jménu (sr. Jan 14, 13).

Docházíme tu tedy ke stejné duchovní zkušenosti, ke které chtěl dojít Blondel svou filosofickou vnitřní analýzou: slabost člověka, neschopnost dosáhnout svého životního cíle a svého štěstí vlastními silami, a zážitek neočekávané pomoci od Boha, který může všechno, co je dobré.

Mezi zázrakem a denní zkušeností křest'anského života tedy není tak velký rozdíl, jak by se zdálo. Skoro bychom řekli, že tu jde o stejné zážitky, jenom s tím rozdílem, že jsou více nebo méně nápadnější, okázalejší a průkaznější pro jiné.

PŘEJEME VÁM

DO NOVÉHO ROKU HODNĚ ZDRAVÍ A SPOKOJENOSTI

NEJVYSSÍ ÚROKY USTANOVENÉ ZÁKONEM VYPLÁCÍ

FIDELITY FEDERAL SAVINGS

	STUPEŇ ÚROKU	NEJMENŠÍ VKLAD	LHŮTA	VÝTĚŽEK
CERTIFIKÁTY:	6½%	$1,000	1 rok	6.81%
	6¾%	$1,000	2½ roky	7.08%
	7½%	$1,000	4 roky	7.90%
	7¾%	$1,000	6 roků	8.17%

Úroky platíme ode dne vkladu. Vyzvednuté vklady před splatnostním časem, zákonem ustanovené vyplatí pouze 5¼% se srážkou 90 dnů.

SPOŘITELNÍ VKLADY: 5¼% $10 — 8.17%

Vklady do desátého každý měsíc nesou úroky od prvního dne měsíce a ode dne vkladu po desátém až do dne vyzvednutí.

FIDELITY FEDERAL SAVINGS

AND LOAN ASSOCIATION OF BERWYN

6532 W. CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon GUnderson 4-2250

FRANK R. KAŠPAR, ředitel

HODINY: Pondělí a pátek: 9—8; úterý a čtvrtek 9—4:30; sobota 9—12:30; středa zavřeno

— ACCOUNTS INSURED BY F.S.L.I.C. TO $40,000 —

Do druhého roku Hlasu Národa

Jaroslav Orlický:

Hlas Národa vstupuje do druhého roku své existence. Překonal mnoho těžkostí než si proklestil cestu, po které kráčí dnes po 52 vydáních. Bylo mnoho starostí i bolestí při jeho zrodu, ale nebyly snad ani znáti na jeho obsahu či úpravě. Tu tíži nesla jen hrstka lidí, a ještě asi delší dobu ponese. Dnes Hlas Národa však už stojí na solidní základně a je pro nás všechny slušnou visitkou. Má pěknou náplň, stále zlepšitelnou formu i úpravu. K tomu, aby se líbil stále většímu počtu našich lidí, je třeba další podpory zvláště naší věřící veřejnosti, která by mohla pomoci rozšířit okruh jeho čtenářů.

Do prvního čísla Hlasu Národa jsem napsal, že naším nepřítelem je komunismus — učení, založené na ateistickém Marxovu materialismu. Dnes celý svět už ví, že marxismus popírá principy křest'anské lásky, směje se víře v Boha a odmítá vidět lidský život pod zorným úhlem věčnosti. Pravdu nahrazuje lží, toleranci zahání nenávistí. Vydává se za moderní vědecký světový názor. Nazývá se lidově demokratický politicky, a při tom zkušenost názorně dokazuje, že právě opak je pravdou. Barbarství přece není nic moderního, ale hrozným zpátečnictvím. A komunismus se drží u moci jen barbarským terorem. Země které podlehly komunistickým vládám jsou tak přísně střeženy, že — kromě čínské zdi — to nemá příkladu v dějinách národů. Každý, kdo se pokusí o útěk z komunistické země, vystavuje se nebezpečí smrti. Svoboda vědeckého bádání je přistřižena marxistickou ideologií tak, že největší zemědělská země se dnes nedokáže postarat o výnosnou zemědělskou výrobu na obživu svých občanů. Technický pokrok se krade průmyslovcu špionáží v západních zemích. Úspěchy ve zbrojení se získávají také špionáží, politickým obchodem a využitím mozků porobených národů. O demokracii se mluví, ale diktátem se vládne. Slovo svoboda se vyskytuje jen v ústavách, ale nesvoboda je každodenní praxí. Mírová hesla se vykřikují do světa, ale války se připravují a vyvolávají. Takový byl komunismus od začátku, zůstává takový v praxi, jen metody a taktiku přizpůsobuje — podle potřeby.

Úkolem našeho exilu je upozorňovati naše spoluobčany, těšící se americké svobodě na to, jak komunismus je ohrožuje. Náš exil měl možnost poznati hrůzy komunismu. Proto má vytvářet prostředí, které se dokáže zlu bránit. Lidé, kteří se vyžívají ve stranické a osobní zášti, neslouží ani svému porobenému národu, ani svobodné Americe. Jsou to duševně malí a zlí lidé ve velké době.

Hlas Národa mluví pravdu, když přináší konkrétní zprávy o nespravedlnosti, sociální diskriminaci a krutosti komunismu v Československu i ostatním komunistickém světě. Nezamlčuje také nespravedlnosti, páchané v jiných zemích. Naše veřejnost je především citlivá na porušování lidských svobod. V komunismu je to porušování součástí denního života. Nedovolí na příklad dětem odjeti za rodiči, kteří žijí v západních zemích. Nedovolí volnou výměnu informací, ač se k tomu v Helsinkách zavázali. Komunisté trestají osoby, které přivezli náboženskou literaturu do Československa, ale sami do USA svou propagandu posílat chtějí. Nesmí tam svobodná západní literatura ani noviny, ale na čs. velvyslanectví ve Washingtoně Hlas Národa pravidelně čtou. Rudý režim se cítí být ohrožen českým překladem Solženicyna, pravdivými zprávami ze Západu a náboženskou literaturou. Dokonce vyznamenává pohraničáře, kteří tyto komunistickému nebezpečné tiskoviny zabavují.

Hlas Národa přispívá k rozvoji naší společnosti tím, že nás přes vzdálenosti tisíců mil spojuje a informuje, nutí myslet na naše drahé doma, na to, co se děje v církvi i ve světě, a čeho si máme vážit.

Spojené státy vyrostly z pracovitosti rukou a mozků členů různých národů a ras. Naši zdejší předkové i současníci na tom mají svůj podíl. Připomněli jsme si to na oslavách dvousetletého trvání této země. Chceme dále mít podíl na zachování ideálů, které tuto demokracii proslavily. Nemůžeme ustupovat před šířícím se komunistickým úsilím o "pohřbení" Spojených států vnitřním rozkladem, o který usiluje Moskva vývozem marxismu do USA. Vedle pašování drogů, zneužívání rasových problémů a špionáže, zneužívá hromadných sdělovacích prostředků. Před vyloženým zlem nelze ustupovat!

Základem společnosti je rodina a naším úkolem je upevňovat rodinný život. Charakter dětí tvoří dále školní výchova. Ta nesmí opouštět principy, které nejlépe charakter dětí vytvářejí. Ty jsou vyjádřeny v desateru Božích přikázání. Sdělovací prostředky — noviny — radio — televise — se dnes nejvíce podílejí na vytváření mínění dětí i dospělých. Líčí často události zkresleně, překrucují pravdu a tím manipulují s myšlením posluchačů. Stávají se tak ať úmyslně či neuváženě i rozvratníky veřejného mínění.

Náš skromný list Hlas Národa zůstane obhájcem pravdy, chce vychovávat a pomáhat lidem k spolupráci v dobru!

Hlas Národa po celý první rok svého života přispíval k národní pospolitosti. V tomto směru chce dále pokračovat. Cítíme se k tomu povinni závazkem k trpícímu národu doma, ke kterému se hrdě hlásíme i v daleké cizině. Naší snahou bude podávat obrázky a komentáře k tomu, co dobrého naše krajanská obec vytvořila a vytváří. Poskytneme také propagaci k činnosti, která se v krajanském životě připravuje. Nebudeme uzavírat svoje stránky jen pro dobro, které se vytvořilo v minulosti. Budeme žít v přítomnosti a zaměřovat svou mysl a své oči k budoucnosti. Lidstvo chce žít, tvořit a rozvíjet se. Náš národ — i jeho členové v cizině a v exilu — také. Těm ušlechtilým snahám chce Hlas Národa nadále pomáhat. Pomáhejme mu v tom i my!

Děkuji naší Matce — Panně Marii Neposkvrněného početí, Matce ustavičné pomoci

za její pomoc v mé nemoci a v mých nesnázích. Tímto plním svůj slib.

HELEN BRYCH

ČESKOSLOVENSKÁ NÁRODNÍ RADA AMERICKÁ

začátkem nového roku děkuje svým členům, členským a přidruženým organisacím, svým přátelům, krajanským organisacím a tisku za spolupráci v minulém roce, podporu a důvěru. Za dnešních světových poměrů i situace v ČSR je třeba více než kdy jindy, abychom všichni společně pracovali jak na poli naší národní práce v Americe, tak v zájmu československého lidu, který ve staré vlasti prožívá údobí útlaku.

PŘEJEME VŠEM KRAJANŮM I NAŠIM DRAHÝM DOMA

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK 1977

Za předsednictvo:

Dr. MIKULÁŠ FERJENČÍK, předseda
MARTIN HRABÍK, místopředseda
Dr. FRANTIŠEK SCHWARZENBERG, místopředseda
Ing. ŠTEFAN PAPÁNEK, místopředseda
Dr. VLASTISLAV CHALUPA, tajemník
MIROSLAV MEJZR, pokladník

2137 S. LOMBARD Ave., CICERO, ILLINOIS 60650

Dr. M. Ferjenčík

DO NOVÉHO ROKU

Jeden rušný rok je za nami. Rušný hlavne oslavami a vol'bami, Schonenfeldovou doktrínou, ustavením t.zv. "Watchdog Committee", občianskou vojnou v Libanone, zabraním Angoly, komunistickým náporom na Rhodéziu a Južnú Afriku, smrt'ou Mao Ce Tunga a pod.

Vel'mi pozoruhodným, ba povedal by som priamo potešujúcim zjavom minulého roku bola snaha mnohých národov zbavit' sa komunistického nebezpečia (Chile, Argentína, Brazília, Thajsko) — alebo sovietského vplyvu (niektoré arabské štáty, ako Syria, Egypt, Libanon). Ako aj odklon od socialistického zriadenia (Švédsko, Anglicko). Vyvolalo to prirodzene hodne povyku v komunistických štátoch, ale aj kritiky v štátoch nekomunistických. Títo kritikovia udalosti v Chile, Argentine alebo Thajsku zabudli na milióny nevinných, popravených a umučených l'udí komunistami, ích partyzánmi a teroristami. Je skoro nepredstavitel'né za stavu všestrannej podpory Sovietmi, zbavit' sa teroru a teroristov inak než násilím. Dúfajme že tento odklon z l'ava doprava t.j. k pravej demokracii, ktorý je patrný skoro po celom svete potrvá a privodí dlho očakávané zlepšenie pre celý svet.

Tcto je jeden z predpokladov do budúcna. Pokial' ide o pomery u nás, pravdepodobne nedojde k podstatnejším zmenám ani za novej vlády. Niektoré sociálne opatrenia ako napr. liečebna pečlivost, si pravdepodobne vyžiadajú určité úpravy.

Ďaleko s väčšími obavami sa jednoduchý občan — ako my — dívá na horúčkovité zbrojenie Sovietov, budovanie ich námorných a leteckých základien a zdokonalovanie výzbrcja (často za našej pomoci), zatial' čo na našej strane niet patrnejších príznakov, že by sme sa vážne pripravovali na prípadný konflikt so Sovietmi. Jeden z takýchto vážných príprav považujem napr. znovu zavedenie všeobecnej brannej povinnosti. Čo nám budú platné i tie najdokonalejšie konvenčné zbrane, bez dokonalej a morálne pripravenej obsluhy. Zkušobným kameňom našej vojenskej pripravenosti by sa mohla stat' Juhoslávia. Obsadenie tejto, v cbrane Európy nesmierne dôležitej krajiny Sovietmi by mohlo znamenat' tragické zoslabenie obrany celej Európy a Stredného východu.

Nám, a s nami všetkým porobeným národom, hlavne stredo a východo európskym sa dostalo pri vcl'bách a volebných prejavoch niekol'ko nemilých poznámok. Isteže sme nemohli očakávat', že by sa dve naše hlavné politické strany vo svojich programoch postavili otvcrenejšie za práva porobených. Očakávali sme však aspoň nejakých pár slov a viet, ktoré by u národov za oponou boli povzbudením a nádejou, aspoň z jednej tretiny akých sa dostalo napr. štátu Izrael. Nedocielili sme nič takého, i ked' sme príslušným komisiam pol: stran, ktoré pracovali na týchto programoch predložili písomne ale aj ústne (osobne) naše názory a požiadavky. V tomto smere nemôžeme cčakávat' ani v budúcnosti žiadne zlepšenie pokial' za našimi požiadavkami nebude sila jednoty a značného počtu voličov, a to jednoty nás ako aj hlbšej spolupráce s ostatnými porobenými národmi. Nestačí kritizovat', alebo pohodlne sa dívat'. V tomto zúfalom boji o l'udskost' a civilizáciu musí každý priložit' ruku k dielu.

Vám všetkým, bratia a sestry, príslušníci ČSNRA želám št'astný a zdravím požehnaný nový rok.

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snaživé rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John"

SPORT

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

KRÁL MÁ JMÉNO ORANTES

Absolutním vítězem letošní tenisové soutěže mužů GRAND PRIX se stal Španěl MANUEL ORANTES, který ve finálovém utkání hraném v texaském Houstonu, porazil Poláka WOJCIECHA FIBAKA 5:7, 6:2, 0:6, 7:6 a 6:1. Utkání se zpočátku vyvíjelo ve prospěch Fibaka. Polský reprezentant vedl už 2:1 na sety a 4:1 na hry ve čtvrtém šetu a už se zdálo, že je na nejlepší cestě dosáhnout nejvyšší mety ve své poměrně krátké tenisové kariéře.

* * *

NESTÁRNOUCÍ BABIČKA

NELLIE BOWNOVÁ plave závodně teprve 18 měsíců. Za tu dobu získala za svá umístění v různých závodech 20 zlatých medailí, 11 modrých stužek a 13 pohárů. Její pozoruhodné úspěchy nezůstaly bez povšimnutí. Nedávno poslali Nellie Brownové blahopřejné dopisy i nově zvolený vicepresident Walter Mondale a manželka amerického presidenta Betty Fordová. President Ford ji dokonce pozval, aby si s ním zaplavala v bazénu Bílého domu. Tak velké pozornosti se paní Brownová těší především proto, že svých výkonů dosahuje po následcích obrny, zlomenině páteře a ve věku třiaosmdesáti let...

SPORT Z AMERICKÉHO KONTINENTU

Basketbal neboli košíková patří k nejoblíbenějším sportovním odvětvím na světě. Zvláště ve Spojených státech má bohatou tradici, a pro americké příznivce sportu jsou výsledky basketbalistů Spojených států na olympijských hrách po léta otázkou prestiže. Kontroverzní porážka amerických basketbalistů na olympiádě roku 1972 v Mnichově ve finálovém střetnutí se Sovětským svazem trápila americké fanoušky víc, než jakékoli jiné zklamání. Proto bylo s takovým nadšením přijato na americké straně Atlantiku vítězství amerických basketbalistů na olympiádě v Montrealu a krásné druhé místo amerického družstva žen za vysoce favorizovanými hráčkami Sovětského svazu.

Podívejme se ted' spolu trochu do historie basketbalu. Mnoho příznivců tohoto sportovního odvětví ví, že košíkovou vymyslel v Kanadě narozený lékař, James Naismith. Stalo se to roku 1891 v mezinárodní tréninkové škole organizace mladých křest'anů — YMCA, ve Springfieldu ve státě Massachussetts. Co však už ví mnohem méně lidí, je fakt, že pouhých několik týdnů poté začaly hrát basketbal také americké ženy... Doktor Naismith chtěl původně košíkovou udržovat fyzickou kondici fotbalistů a basketbalistů po dobu zimy. Nikdy ani nesnil o tom, že košíková bude mít jednou ve Spojených státech víc hráčů i diváků, než kterýkoli jiný sport. Doktor Naismith původně zavěsil dva koše na broskve proti sobě na hřišti, jež mělo rozměry asi desetkrát 15 metrů. Rozdělil chlapce na dvě čtyřicetičlenná družstva(!), a řekl jim, že jejich cílem je dopravit míč do koše soupeře. Dlouhá léta trvalo, než se přišlo na to, že pro hru bude výhodnější udělat do košů otvory... Košíková se však zdála téměř od počátku vhodným sportem pro slabší pohlaví. A tak se rychle rozšířily soutěže mezi dívčími univerzitami... S rozšiřováním hry se však začaly množit také kontroverze, způsobené nedokonalými pravidly hry. A tak se pravidla postupně doplňovala a upravovala až k jejich dnešní podobě. Pro ženy ve Spojených státech měl basketbal ještě jiný smysl, než pro muže. Roku 1902 byla totiž vytvořena první ženská meziuniverzitní liga, a to vlastně znamenalo počátek organizovaných sportovních soutěží pro ženy v Americe... Začátkem našeho století přenesly američtí misionáři košíkovou do Číny. A tam je dnes basketbal hlavním sportovním odvětvím. Dnes je basketbal značně rozšířen po Evropě, Azii, Africe, Austrálii, Latinské Americe, kam se prostě podíváte... A ve Spojených státech si zakládají na tom, že přišli právě na tuto hru, která jim přináší nejen úspěchy na světových sportovních kolbištích, ale především dává užitek tisícům chlapců i děvčat...

* * *

Redakční poznámka: Co je u vynálezu košíkové pozoruhodné, a o čem mnoho jejích fanoušků také asi neví, je její nahodilost. Říká se totiž, že dr. James Naismith při hledání nové zimní halové hry byl už tak znechucen svými nezdařilými nápady, že nakonec každý papír s různými návrhy her zmačkal a házel do koše na papíry. V okamžiku, kdy už chtěl všeho nechat, při hodu posledního zmačkaného papíru do odpadkového koše, najednou zvolal: Už to mám! Košíky zavěsím, místo papíru budeme se "trefovat" míčem a hraje hotová!

* * *

KDE JE HRANICE LIDSKÝCH MOŽNOSTÍ?

Držitel čtyř zlatých olympijských medailí z roku 1964 Američan Don Shollander, si nedávno povzdychl, že by jeho bývalý světový rekord na 400 metrů volný způsob nestačil na olympijských hrách v Montrealu ani na stříbrnou medaili v téže soutěži žen. Jeho údiv by se jistě znásobil, kdyby nahlédl do statistických údajů a diagramů profesora Ernesta Jokla, ředitele výzkumných laboratoří státní university v Kentucky, a zjistil, že vývoj světového rekordu na 400 metrů volný způsob žen postupuje rychleji než u mužů, a že před rokem 1984 ženy překonají v této disciplíně i světový rekord Marka Spitze z olympijských her v Mnichově. Ovšem, ani zde prognózy profesora Jokla nekončí. Podle jeho výpočtů a diagramů budou ženy, řekněme na začátku 90. let, plavat stejně rychle jako muži. Možnosti dalšího zlepšování rekordů v plavání tedy naznačují, že se evoluce tohoto sportu poněkud opožd'uje kupříkladu za běhy, ve kterých se už člověk přiblížil k hranici svých možností. Jak se o tom můžeme přesvědčit? Z diagramů doktora Jokla, někdejšího mistra Německa v běhu na 400 metrů překážek a zakladatele tak zvané "psychologie rekordu", je zřejmé, že se běžecké rekordy zlepšují jen nepatrně a za stále delší a delší dobu. Z grafického záznamu můžeme vidět, že se výsledná křivka neustále vyrovnává, neboli stává se asymptotická. Podle názoru profesora Jokla nebudou už o mnoho překonány především sprintérské světové rekordy na 100, 200 a 400 metrů a ve štafetových závodech na 4 krát 100 a 4 krát 400 metrů. Možnosti dalšího zlepšování však existují například v technických disciplínách, jako v hodu oštěpem, a to zásluhou stálého zdokonalování nářadí. Jedinou atletickou soutěží, v níž už podle profesora Jokla dosáhl člověk svého maxima, je skok do dálky. Výkon Američana Boba Beamona 8 metrů 90 centimetrů z olympijských her v Mexico City — takzvaný skok do příštího století — je ojedinělým jevem v dějinách lehké atletiky, protože ho nebylo dosaženo obvyklým pomalým zlepšováním. Navíc k němu bylo zapotřebí vynaložit energii, jež hraničí se silou, způsobující zlomeniny kostí a přetrhávání šlach a svalstva. Proto se profesor Jokl domnívá, že Beamonův světový rekord nebude už pravděpodobně nikdy překonán. Nevylučuje však možnost dosažení podobného fantastického výkonu v některé jiné lehkoatletické disciplině... Doktor Jokl však nemá v úmyslu ze svých statistických údajů, diagramů a grafů sestavit konečnou tabulku maximálních výkonů. Říká, že nestojí o takovou odpovědnost. Nemyslí si však, že ženy budou jednou plavat rychleji než muži, nebo že se někomu podaří překonat ve skoku do výšky hranici dvou a půl metru. Na druhé straně se však domnívá, že by světový rekord na 800 metrů měl být již nyní teoreticky pod hranicí jedné minuty 43 vteřin. Při rozjímání nad hranicemi lidských možností ve sportu si profesor Jokl neodpustil úsměv s poznámkou, že ten, kdo studoval vídeňskou školu hudby, nemohl předvídat éru Mozarta...

* * *

OBCHODNÉ ŤAŽKOSTI S NEŠPORTOVNOU MOSKVOU...

Americká spoločnost pre zahraničný obchod, "SATRA" oznámila, že kúpila výsadné právo na televízny prenos olympijských her v Moskve v roku 1980 do Spojených štátov. SATRA je súkromná obchodná spoločnost', ktorá sa zapodieva obchodnými stykmi medzi Východom a Západom a ponúka sovietské výrobky na svetových trhoch. SATRA nemá nijaké spojenie s televíznymi spoločnost'ami v Spojených štátoch... Tri najväčšie televízne spoločnosti v Spojených štátoch prestali nedávno rokovat' so sovietskými predstavitel'mi o práve televízneho vysielania a prenosu olympijských hier. Sovietsky zväz žiadal totiž, za poskytnutie tohto práva až stomiliónov dolárov... Podl'a zpravodajských agentúr sovietskí predstavitelia nástojili aj na tom, aby americké spoločnosti kúpili sovietske technické zariadenie. Predstavitelia amerických televíznych spoločností odmietli podrobne hovorit' o nedávnych rokovaniach v Moskve...

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Tel.: GU-4-1700

Šimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Den přeslavný jest k nám přišel, v němž má býti každý vesel; radujme se, veselme se v tomto novém roce.

NOVÝ ROK 1977

PLNÝ ZDRAVÍ, OSOBNÍCH ÚSPĚCHŮ

A

RODINNÉ SPOKOJENOSTI

ze srdce přeje

všem zákazníkům, zaměstnancům, přátelům i všem našim krajanům

HEGER

TRAVEL BUREAU, INC.

6118 W. CERMAK Rd., CICERO, ILLINOIS 60650

tel.: 863-4774 — Chicago: 242-3590

Mrs. JOAN HEGER, majitelka

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS

9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546

A DIVISION OF

LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN

Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.

Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Ferdinand Peroutka:

JE BREŽNĚV PŘEKVAPEN?

Mezi četnými úvahami, jak žít vedle mocného a pokud jeho konečných úmyslů se týká záhadného sovětského Ruska, vyskytla se na demokratickém západě také tato idea: my, Západ, máme obchodní styky se Sověty a kulturní výměnu — balet za balet, výstava za výstavu; tím bylo vytvořeno tak intimní spojení, že vzniká možnost, abychom my, demokratický západ, ovlivňovali sovětskou politiku. "Sověty", praví tito theoretikové, "mají příliš mnoho moci než abychom ji mohli ignorovat. Co však můžeme učinit je působit na to, jak Sověty budou této moci užívat. Náš úkol je usměrňovat tuto moc." Dejme tomu, že takový plán existuje. V tom případě s úžasem přihlížíme k tomu, že je vykládán v novinách. Nějak, nevíme jak, autoři plánu věří, že nikterak nebude vadit, jestliže svůj psychologický stratagem Sovětům předem oznámí v celém rozsahu. Sovětská hrdost není neznáma, v tom ohledu jsou Sověty netykavka, avšak bez nejmenšího ohledu na to veřejně se tu praví: "My vám dodáváme pšenici a technické vynálezy, vy nám za to dovolte, abychom vás usměrňovali." Jestliže kdy západní lidé byli přemlouváni, aby spoléhali na něco beznadějného, tedy tentokrát.

* * *

Sovětské Rusko je ideologický stát, jehc vůdcové znovu a znovu se prohlašují za leninisty, prorada na leninismu je trestána, v četných institucích všechna písmena Leninovy nauky jsou pečlivě opatrována. Ideologický stát se svými kostely a kaplemi pro domácí bohy je mnohem méně přístupen vnějšímu vlivu než státy, v nichž vládnou pragmatikové. To je jedna pravda. Druhá pravda je, že v sovětské říši došlo k změnám, nad nimiž některým by se mohlo zdát, že Západ už Sověty usměrňuje. To musí být prozkoumáno.

* * *

V porovnání s poměry minulými v Sovětech nastala obleva. To není neznámé slovo, bylo ho poprvé užito po smrti Stalinově, kdy Sověty v pokání za jeho hříchy uvolňovaly, někdy i horlivě, okovy, jimiž on spoutal člověka. Obleva snad ještě rozsáhlejší je dnes nepopíratelná. Avšak otázka jest: je to odvrat od Lenina?

Naznačme rozsah oblevy. Kdo chce, může říci, že Pražské jaro, ačkoli doma bylo násilím potlačeno, zvítězilo ve světě, jeho ideje byly přijaty západními evropskými komunistickými stranami a dále jsou jimi rozvíjeny. Kde kdy nyní dojde k společnému shromáždění, západní komunisté dávají si záležet na tom, aby do očí Sovětům zdůraznili svou ideovou nezávislost. A Sověty ani neusilují příliš, aby to bylo zatajeno. Některé jejich modly jsou káceny. Neústupným a nemilosrdným sovětským dogmatem bylo důsledné státní hospodářství. Celkem klidně nyní Sověty snášejí, jestliže italští komunisté doporučují "smíšené hospodářství", jakousi kombinaci hospodaření státního a soukromého. A Sověty se vzdávají své kdysi neúprosné ctižádosti diktovat svým satelitům všechny detaily politického, kulturního a často i soukromého života. Připomenout ovšem musíme, že Československo je z této blahovůle zatím vyloučeno. Obchod se západem, nebo i jen s Jugoslávií, nebo i jen pomyšlení na to patřívalo mezi smrtelné hříchy, jak proces Slánského dostatečně prokázal. Profesor Nejedlý a někteří čeští spisovatelé se otřásali ošklivostí nad tím, že vůbec komunistu může něco takového napadnout. Nyní komunistické státy klidně obchodují se Západem ve velkém rozsahu. Pokud loyality se týká, požadavky komunistických vlád se scvrkly. Spokojují se tím, co první vyhlásil Kadár v Mad'arsku: "Kdo není přímo proti nám, je s námi". Nejznámější oposičníci nejsou už zabíjeni, je jim dovolováno odejít do exilu. Úměrně s tím také strachy obyvatelstva se scvrkly. V Polsku, ve Východním Německu občané někdy i v davech na ulici, neváhají vymáhat na vládě, co pokládají za spravedlivé nebo co by prostě chtěli. Čím dále od Sovětů, tím více volnosti. Čteme, že v Japonsku komunistická strana vyloučila ze svých knihoven některá klasická marx-leninistická díla, mezi nimi "Komunistický manifest a Leninovo pojednání "Stát a revoluce".

Na posledním valném sjezdu evropských komunistických stran vůdce španělských komunistů vyhlásil: "Nemůže být pochyby o tom, že my, komunisté, nyní nemáme žádné ústřední vedení a nejsme vázáni žádnou mezinárodní disciplínou." Karikaturisté spěchali, aby nakreslili překvapeného, truchlivého nebo uděšeného Brežněva, jenž tomuto naslouchal. Překvapený Brežněv . . . sotva. Ještě nepřišla doba, aby ruští komunisté nevěděli dopodrobna, co se děje v komunistických stranách. Poděšený Brežněv . . . Ne vše je tak jasné jak se to zdá karikaturistovi.

Politika nejčastěji se skládá z toho, co lidé chtějí, a z toho, co musejí. Když komunisté přehlížejí své dílo, nemůže jim ujít, že mnohé dopadlo jinak, než jim se chtělo. Ohlásili příchod nového socialistického člověka, a pokusili se zpracovat lidskou povahu ve své fysicko-psychické dílně. Ale nový člověk nebyl vyroben. Dovedou-li sovětští komunisté být k sobě upřímní, nemůže jim ujít, že, at' se vydali za čímkoli, ve skutečnosti skončili jako největší producent společenského typu, jemuž dávali opovržlivé jméno — malověšťáctví. Chtěli od lidí vzlet — (komunistický vzlet), ale zároveň jim přivázali na nohy těžké závaží, na dlouhou dobu je uvrhli do nejprimitivnějších starostí o holý život. Lidé absolvovali komunistické školy, ale také školu nedostatku. Učili se žít se svými hmotnými potřebami v záhybech systému, který o ně dostatečně nepečoval. To zdá se být nezapomenutelné.

Komunistická sociální reforma prakticky vyústila v mnohoznásobení maloměšťáctví. Jsou na Západě lidé, kteří upřímně pohrdají vysokou životní úrovní, i když je jim přístupna. V komunistické říši se nevyskytuje nikdo takový. Mimo to bylo zde lidem řečeno: Vzlétej vysoko, člověče, ale vzlétej vysoko bez práv občanských a přirozených. Jak vysoko vzlétá člověk, který se cítí ponížen? Nerozebírejme všechny stránky tohoto procesu, ptejme se však, co režim v podstatě výbojný může žádat od maloměšťácké většiny ve svých zemích. Za zcela jisté možno pokládat, že je to většina bez nejmenšího sklonu k zahraničním dobrodružstvím. Co jí záleží na tom, je-li vzdálená Angola komunistická nebo nekomunistická? Rozpoutat s touto většinou lidovou válku za komunistické světové cíle patří mezi nemožnosti. Tak Sověty svou expansi svěřují nikoli lidové základně, nýbrž nadstavbě společnosti, své síle vojenské a své diplomacii, o níž věří, že je obratnější než diplomacie západní. Snad tedy Brežněv nebyl na komunistickém sjezdu tak velice překvapen, jak karikaturistům se zdá. Snad věří, že lidové spolupráce není třeba.

Snad, snad Sověty se naučily něco od toho, koho tolikrát kritisovaly. Čínský Mao učil, že lidové nepokoje a snad i vzpoury v komunistických zemích jsou neodvratné, poněvadž v povaze komunismu je často žádat nemožné. Snad nakonec Sověty to doznaly. Pozorujeme aspoň, že na nehynoucí oposici, na tu a tam opakující se lidové bouře dívají se mnohem shovívavěji než dříve.

* * *

(Proč? Poněvadž se domnívají, že jim nemohou vůbec uškodit — tím méně vyrvat jim moc z rukou, když jejich pevně organizovaná "elitní" menšinová strana má dnes tanky, samopaly a bomby. Má — prozatím — totální moc a prostředky k nemilosrdnému rozdrcení jakékoli místní vzpoury. A o to, aby se nemohl lid vzbouřit ve všech komunistických zemích najednou — se doposud dobře stará privilegovaná tajná policie, každá stranicky angažovaná domovnice a závistivý lidový milicionář. — Pozn. redakce.)

Nejlepe si pochutnáte v česko-americké restauraci

The DUMPLING HOUSE

4109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.

Denně čerstvá jídla.

Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.

Srdečně Vás zve
MARIE ČÍHULOVÁ

Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GÚ-4-9633

Na cestu do nového roku hojnost Božího požehnání a pochopení úsilí Hlasu Národa; všem svým známým a přátelům zdraví a spokojenost upřímně přeje

BEDŘICH s rodinou

Čs. Národní Rada Americká
Oblastní výbor Chicago

zve
srdečně Vás, Vaši rodinu a přátele
na

XXVI. VÝROČNÍ PLES

pořádaný
pod záštitou starosty města Berwynu, p. Emila Vacína a paní E. Vacínové, a starosty Village of North Riverside, p. John de Graafa a paní J. de Graafové

v sobotu 22. ledna 1977
v obou sálech
SOKOLA TÁBOR
1602 S. Clarence Ave., Berwyn, Ill.

Společenský úbor
Orchestr Franka Zákrockého

Večeře podávány od 7:30 hod.
Reservace stolů a předprodej vstupenek v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave., Cicero, Ill. — Tel.: 656-1117
— Stoly reservovány jen do 9:15 hod. —
Vstupné $4.00

XXVI. VÝROČNÍ PLES Oblastního výboru Čs. národní rady

Oblastní výbor Čs. národní rady americké pořádá svůj XXVI. výroční ples v sobotu večer

22. ledna 1977
v obou sálech Sokola Tábor
(1602 So. Clarence Ave., Berwyn, Ill.)

Plesový výbor, kterému předsedá paní Milada Ferjenčíková, již zahájil pečlivé přípravy, tak aby ples ČSNRA byl — tak jako v předchozích letech — radostnou společenskou událostí.

Ples bude zahájen představením debutantek, které se svými společníky zatančí polonézu, a tanečním vystoupením taneční skupiny Beseda, vedené paní Miladou Červinkovou; Beseda zatančí mazurku — a během večera vystoupí ještě předvedením valčíku.

Rodiče dospívajících dívek mohou své dcerky přihlásit k účasti v předtanečni debutantek tel. zavoláním do úřadovny ČSNRA — tel. č. 656-1117. Polonézu nacvičí s debutantkami pí. M. Červinková. Je třeba, aby rodiče své dcerky přihlásili k nacvičování tance co nejdříve.

Plesový výbor se těší, že si datum 22. ledna již dnes poznamenáte do svého kalendáře, a že se na plese Oblastního výboru Čs. národní rady, pořádaném v obou sálech Sokola Tábor, všichni opět shledáme.

Přípravný
plesový výbor ČSNRA

Tomáš Špidlík:

VÍRA V PROZŘETELNOST — VHLED DO DĚJIN

Kristus Král — Pán země a věků. Jak si to máme představit?

Vědci nás ujišťují, že Židé měli o času docela jiné pojetí, než máme my. Jejich výklady se zdají složité. Možná by se daly vyjádřit přirovnáním docela jednoduše. Řekněme žurnalistovi: "Dnes je v radiovém programu volná hodina. Zaplňte ji něčím! Čímkoli!" Jiný žurnalista přinese příspěvek: reportáž o cestě na daleký Východ. Dlouho vyjednává. Nakonec mu řeknou: "Máte na to půl hodiny. Zařid'te se podle toho!"

Ten první příklad by odpovídal našemu evropskému pojetí. Díváme-li se na dějiny, vidíme jakýsi velký rámec času, např. od narození Krista až dodnes. Ten rámec je zaplněný různými událostmi. Jsou takové, ale mohly by být i jinačí. Jdou po sobě, jedna za druhou. Druhý žurnalista by myslil v duchu staré hebrejské mentality. Nezajímá se na prvním místě o čas, ale o sebe, o osobu, která se chce vyjádřit, vyslovit. Dostane k tomu půl hodiny.

Starý Izraelita ovšem nemluvil do radia. Chtěl prostě žít. Bůh mu k tomu dal 60, 70, 80 let. V té době se musí umět vyjádřit. Jinak svůj čas ztratil. Všecko má totiž "svůj čas", jak píše Kohelet (3, 1): život, umírání, pláč a smích, radost a bolest. Pro naše myšlení je těžko pochopitelné množné číslo, a přece Izraelitovi zněla docela normálně slova žalmisty (31, 16): "Moje časy jsou ve tvých rukách." **I země dostala** svůj čas. Po potopě jí Bůh slíbil, že dokud bude, zachová si svůj rytmus: nepřestane setí a žně, mráz a horko, léto a zima, den i noc" (Gn 8, 22).

Bůh čas nedostává, ale sám si jej bere, přisuzuje. Chce něco vykonat pro lid, který je jeho. Vyměří si k tomu jistý čas, aby svůj plán rozvinul. Tak vznikly dějiny Izraele. Není to doba od — do —, jak si to představujeme my. Je to velký celoobsažný skutek Boží, který se uskutečňuje postupně. Nám se to zdá zdlouhavé: Žijeme totiž podle zásady: Co můžeš udělat hned, neoddaluj zbytečně na zítřek.

Tím si ovšem zkreslujeme pohled na dějiny spásy. Tam se potkáváme stále s rozporem mezi lidskou slabostí a Boží silou. Králové dělají plány, chtějí něco velkého vykonat, ale nestačí na to jejich čas. Jejich dny jsou sečteny". Bůh se jim směje (sr. Ž. 2, 4). On si bere k uskutečnění svého plánu dlouhé věky. Pochopil dějiny ten, kdo dovede sledovat, jak se tento plán vyvíjel a uskutečnil. Čím dál dohlédne, tím lépe vidí.

Dějepisec tzv. elohimského podání ve Starém zákoně viděl Boží činy od doby praotců až do obsazení zaslíbené země. Tzv. jahvistické a kněžské podání ve Starém zákoně sleduje Boží plán už od stvoření světa. Tzv. deuteronomická starozákonní historie vidí to, co se stalo od Mojžíše až ke králům po katastrofu r. 587. Nejobsáhlejší je tzv. podání chronologické (t.j. postupné v čase) — od prvního člověka až k době poexilové.

Rozumět dějinám, to je jedna ze schopností, kterou opravdu Židé vynikli nad ostatní národy. Pochopili, že jeden celek tvoří mnoho událostí, roztříštěných v dlouhém časovém období. Dějepisci Starého zákona se, myslím, naprosto liší od středověkých kronikářů. Ti začínali své stránky letopočtem. Léta Páně toho a toho se stalo to a to. Zapisují všecko, co zaslechnou, měsíc za měsícem, rok za rokem. Souvisejí-li ty události spolu nebo nesouvisejí, na tom jim mnoho nezáleží. Jsou to perly, které se navlékají na **jednu šňůru** — čas, — a ten sám o sobě nemá smyslu.

Mám-li prostě vysvětlit dějepisce starozákonního, použiji přirovnání, které je banální, není přiměřené k vážnostem věci, ale přesto je názorné. Proto je docela neodhodíme. Představme si artistu, žonglera v cirkuse. Drží v ruce dvacítku různých předmětů. Jeden po druhém letí do výšky a nakonec všecky bez úrazu zase skončí v ruce artisty. Bůh je tím artistou, který rozhodil události do prostoru a do času. Kdo se dívá jen na to, jak okolo sebe poletují, probíhají, těžko si dovede představit, odkud vyšly a kam míří. Má dojem, že tu dojde ke srážkám. Kdysi dávno se naučil jeden z mých kamarádů házet do výšky tři předměty. Udělal to pak na návštěvě u babičky s jejími třemi pozlacenými talíři. Měli jste slyšet ten její křik! Dědeček se sice usmíval, ale nuceně. Pochopil oč jde, ale mladému artistovi přece jen docela nevěřil.

Vhled do dějin spásy naopak začíná pevnou vírou, že Bůh nic nepustil z ruky a nepustí. Teprve potom můžeme klidně a bez křiku pozorovat hru událostí. Přestaneme se bát, že něco upadne a začneme obdivovat kruhy, které opisují předměty v letu, oslní nás jejich mnohost. Zdá se nám, jakoby je házely do vzduchu desatery ruce, tj. jakoby tu působilo mnoho různých činitelů a okolností, každý po svém a pro sebe. Ale nakonec nadšeně zatleskáme, když vidíme, jak se poslední kruh elegantně navlékl na ruku jediného artisty, tj. jak všecky události skončily tam, odkud vyšly: z Boží moci.

Víra v Boží prozřetelnost je tedy jediný rozumný postoj pro toho, kdo obdivuje "velké divadlo světa". Calderonovo drama, které se tak jmenuje, propracovává tento obdiv z hlediska herců, kteří tu účinkují, totiž jejich odměny za recitaci předem koncipované hry. Myšlenka se ještě prohloubí, když obdivujeme spisovatele, dramaturga. Čím víc je tu zápletek, napětí, čím dovednější je konečné rozuzlení, tím většího úspěchu se autor dočká.

Šalda prý jednou řekl, že je v životě mnoho náhod, mnoho nesouvislostí. To se však nesmí přihodit v literárním díle. Tam má všecko směřovat k jednotnému cíli. Odpověděl bych na to, že byl Šalda dobrý odborník v literatuře. Dovedl prohlédnout smysl hry, proniknout duši autora. Ale nebyl — alespoň v té době a v tomto výroku — dobrým znalcem života; doposud neprohlédl umělecké napětí ve hře velkého Autora světového dění.

A to by přece nemělo být těžké, alespoň ne pro ty, kdo mají prostou víru v Boha Otce: "Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými a žes je odhalil maličkým!" (Lk 10, 21), říká Kristus Pán. A ti "maličtí" prostověrní — během dějin byli mezi nimi i slavní vladaři, jako náš Karel IV., filosofové, vědci, bohatí i chudí — mají vždy jednu společnou charakteristiku: Hlubokou zakořeněnou, prostou, oddanou víru v Boha, která jim dává ten nejsprávnější průhled do zdánlivě nesouvislých událostí života a světa, když říkají: "Něco zlého je vždycky pro něco dobré"; anebo: "Pán Bůh ví, co dělá; co Bůh činí, dobře činí." Takový postoj věřícího nikterak neznamená, že "složí ruce v klín", že nedělá nic proti zlu, neprávu a nespravedlnosti, ale právě naopak: Protože má pevnou víru v Boha, má i větší lásku k bližnímu a dělá vše, co je v jeho moci, aby bolest, zlo a útrapy ze světa odstranil. Přesto však se ve světě dějí věci, na které nestačí, jimž nerozumí, k nimž pak zaujímá tento postoj věřícího: "Bůh dobře ví, co dělá, když tohle dopouští". To není fatalismus, ale pevně zakořeněná důvěra a naděje v Boha, že On jediný je Pánem všemohoucím, že On "drží" svět pohromadě", avšak že Jeho cesty nejsou cestami lidskými.

1854 A FRATERNAL BENEFIT SOCIETY CSA FOUNDED 1854 1977

Nejstarší bratrská a sesterská podpůrná Jednota,
která od roku 1854 slouží svým spolehlivým životním pojištěním,
vyslovuje všem sestrám, bratřím a přátelům
vroucí přání
ABY NASTÁVAJÍCÍ NOVÝ ROK 1977
BYL ROKEM HOJNOSTI, ZDRAVÍ A SPOKOJENOSTI —
ROKEM SVĚTOVÉHO MÍRU

JEDNOTA ČESKOSLOVENSKÉ SPOLKY V AMERICE

FRANK J. VODÁŽKA, předseda
CHARLES T. KROPÍK, místopředseda
JAMES V. KRÁKORA, tajemník
GEORGE J. SOVA, pokladník

2701 S. Harlem Avenue, Berwyn, Illinois 60402
795-5800

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU,
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC.
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
TÉŽ služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(zejména Americké Občanství)
VOLEJTE: 795-7100

Dr. Benáček:

KARDINÁL VYŠINSKÝ

Sekretariát kardinála Vyšinského potvrdil 1. listopadu, o čem vlastně nikdo nepochyboval: že varšavský kardinál zůstává na přání svatého Otce i po dosažení 75ti let hnězdenským a varšavským arcibiskupem a polským primasem. Nebylo si ani možno představit, že by tato dnešní nejvýraznější osobnost — jak polského episkopátu, tak episkopátu všech evropských zemí, ovládaných komunisty — byla poslána do důchodu právě ve chvíli, kdy její hlas dosáhl v Polsku i za hranicemi Polska nepřeslechnutelnou ozvěnu.

Po ostré reakci polských dělníků na plán vlády zvýšit drasticky ceny potravin, kolovala ve Varšavě zpráva, která vtipně zachycovala význam tohoto muže. Sekretář polské komunistické strany Eduard Gierek prý intervenoval u Vatikánu, aby kardinál Vyšinský zůstal varšavským biskupem i po dosažení 75ti let. A proč? Protože prý po neklidných dnech dělnických demonstrací potřebuje Polsko vedení a kontinuitu. Ta historka je zároveň vymyšlená i výmluvná. Vystihuje ve vtipné zkratce rozdíl mezi politickou mocí a duchovní silou v Polsku. Eduard Gierek, sekretář komunistické strany, má moc, ale duchovním vůdcem polského lidu je kardinál Vyšinský: jeho vliv vzrůstá ve chvílích, kdy je nutno překlenout protiklady, odbourávat předsudky. V tomto smyslu má kardinál Vyšinský i vysoce politický význam, přestože nikdy nechápe svůj úkol v politických kategoriích: už od první chvíle, kdy se stal biskupem, zdůrazňuje: "Nejsem politik ani diplomat, ani reformátor. Jsem váš duchovní otec a pastýř; jsem biskup vašich duší". Mohli bychom jeho význam charakterizovat i jinými slovy. Mohli bychom říci, že je "hlasem svědomí polského lidu".

Zanechme však úvahy a podívejme se na život tohoto "Štěpána Velikého", jak ho žertovně nazývají polští kněží.

* * *

Štěpán Vyšinský se narodil 3. srpna roku 1901 u Bialystoku ve vesnici Zuzela, kde byl jeho otec varhaníkem. Matka zemřela, když mu bylo 9 let a zanechala pět dětí. Otec se rok nato oženil podruhé, aby nedospělé děti nezůstaly bez mateřského tepla, které se malým sirotkům od jejich zbožné druhé matky skutečně také dostalo.

Po gymnasiálních a teologických studiích byl Štěpán r. 1924 vysvěcen na kněze, po dlouhé a vážné nemoci; při obřadu svěcení byl tak slabý, že po prostraci během litanií ke všem svatým se nemohl ani zvednout. Dodnes se lidé ptají, jak tento kněz, s plícemi nahlodanými tuberkulozou, mohl přežít, jak mohl snášet strádání komunistického vězení a tak neúnavně pracovat. Zůstane to asi jeho osobním tajemstvím.

Po kněžském svěcení odjel do Čenstochové, kde slavil primici a kde — jak říká — uzavřel s Pannou Marií, "královnou Polska", "pakt lásky a věrnosti". Definitivně zasvětil svůj život Panně Marii 8. prosince roku 1953, když byl vězněn. A tomuto zasvěcení připisuje kardinál Vyšinský sílu a milost, že, jak sám řekl, nechová vůči nikomu ani stín nenávisti, ani vůči těm, kdo ho odsoudili do vězení a od nichž zakusil příkoří.

Po vysvěcení na kněze působil jako vikář katedrály ve Wroclawi: brzy se ukázalo, že mladý vikář dovede mluvit a psát, a co víc, že si dovede získat přístup k duším. "Jeho slova sytila jako dobře upečený chleba", řekl o něm kdosi. Pro své schopnosti byl poslán na katolickou univerzitu v Lublině, kde studoval sociologii a kanonické právo. Jeho doktorská práce se zabývala otázkou právního vztahu školy k rodině, k Církvi a ke státu. Po doktorátu podnikl studijní cestu do četných států západní Evropy, při níž věnoval zvláštní pozornost dělnické otázce, se západoevropskými křesťanskými odbory a s katolickým dělnickým hnutím JOC — s žocismem, založeným v Belgii abbém (později kardinálem) — Cardijnem.

Po návratu do Polska učil sociologii a církevní právo v semináři ve Vloclavku a redigoval kněžský časopis "Atheneum kaplańskie". On sám neúnavně psal a píše doposud. Když byla roku 1958 sestavena bibliografie jeho publikací, obsahovala už 242 tituly, a od té doby jejich počet vzrostl. Když nacisté obsadili Polsko, odešel profesor Vyšinský na rozkaz svého biskupa Kozala do podzemí. Jeho život byl totiž v nebezpečí, hledalo ho Gestapo. Nezůstal však nečinný; věnoval se pastoraci universitních studentů, organizoval pro ně tajně exercicie, katechetické kursy a kursy sociologie. Během varšavského povstání unikl asi desetkrát smrti. Později o těchto letech řekl: "Byl jsem vojákem, zúčastnil jsem se varšavského povstání, nenosil jsem na ramenou pušku ani samopal, ale zraněné vojáky. Udělal jsem všechno, co mi svědomí Poláka přikazovalo".

Rok po ukončení války, 4. března 1946, ho jmenoval Pius XII. lublinským biskupem. Na biskupa byl posvěcen, jak se to dalo očekávat, v Čenstochové. A hned ve svém prvním biskupském kázání si vytkl cíl a program své činnosti závazkem: "chci zasvětit, s pomocí milosti, všechny síly svého těla a své duše oslavě jediného Boha — **"soli Deo"** — tak zní také jeho biskupské heslo — pro spásu těch, kteří mi byli svěřeni".

Po válce nastaly pro Církev v komunistických zemích zlé časy, ale právě v nich ukázal biskup Vyšinský neohroženost a rozvážnost. Hned roku 1945 byl polskou vládou vypovězen konkordát se Svatou stolicí; pak byly zestátněny katolické školy, byla zrušena katolická akce, byli zatýkáni kněží. Jako ve všech diktaturách, rostly i nejistota a strach. Kardinál Vyšinský se tehdy rozhodl k odvážnému kroku. Dne 14. dubna roku 1950 uzavřel polský episkopát bez vědomí Vatikánu s vládou dohodu o některých zásadních otázkách státního a církevního života. Dohoda zajistila Církvi vyučování náboženství ve školách, existenci katolické university v Lublině, duchovní správu v nemocnicích a ve vojsku, a také svobodné působení řeholních řádů. To se stalo v době, kdy v Československu a Mad'arsku byly řeholní společnosti, mužské i ženské kláštery, nezákonně likvidovány.

Ani dohoda však neuchránila Církev před zvůlí stalinského komunismu. Odsouzení biskupa Kaczmarka z Kielce v září roku 1953 na dvanáct let vězení dalo signál k novým zatýkáním a soudům. Kardinál Vyšinský se biskupa Kaczmarka zastal veřejně na kazatelně (25. září 1953). "Kati mohou zabít mé tělo, ale nikdo na světě nemůže zabít mou duši. V nitru každého z nás je pravda, kterou není s to zasáhnout žádné fysické násilí. Mluví se nám o zločinných biskupech: dějiny nám však jednou budou vyprávět o svatých zločincích". V noci nato byl kardinál Vyšinský zatčen a po tři roky držen v zajetí, v úplné izolaci. Tajně byl převážen často na jiné místo, aby se snad lidé nedozvěděli, kde je. Byl to, podobně jako náš kardinál Beran, nepohodlný vězeň.

Po třech letech byl propuštěn na svobodu. Nový sekretář komunistické strany Gomulka, sám oběť stalinismu, jej vlastně požádal, aby přišel do Varšavy uklidnit rozjitřené davy. Kardinál svolil, ale položil podmínky: že nebude do Varšavy dopraven potichu, jen pašerácky, ale že bude povolán oficiálně těmi úřady, které ho zatkly a uvěznily; a že vláda bude zachovávat dohodu z padesátého roku a polskou ústavu. Podle informovaných svědků vděčí Polsko z velké části vlivu kardinála Vyšinského za to, že se tam neopakovala krvavá tragédie Mad'arska.

V letech vězení kardinál Vyšinský nezahálel. Připravil podrobný plán na duchovní přípravu k oslavám polského milenia, které se mělo slavit deset let později. A v Čenstochové, kde oslavy vyvrcholily 3. května roku 1966, zasvětil Polsko Panně Marii, královně Polska.

* * *

Tuto nedokonalou biografii "Štěpána Neohroženého" zakončíme slovy, která tehdy kardinál Vyšinský řekl ve slavnostním kázání: "Po dva tisíce let stojí Panna Maria pod křížem a nepřestává nám ukazovat cestu ke Kristu a k jeho spásnému dílu. Zůstalo-li Polsko po deset století věrno Bohu, Kristovu evangeliu, Církvi a svým pastýřům, vděčí za to Panně Marii Pomocné, která bděla nad jeho vírou. A jí vděčí i za to, že zůstává věrné a silné ve víře i dnes".

PASTÝŘSKÝ LIST POLSKÝCH BISKUPŮ

Drazí synové Kristovy církve v celém Polsku!

Vděčnost polského národa za víru v Boha a ochranu Matky Boží

S pocity hluboké vděčnosti za mateřskou ochranu Panny Marie, Královny Polska, očekáváme významný den 600. výročí zázračného obrazu Nejsvětější Panny na Jasné Hoře (v Čenstochowé). V prvém roce příprav k tomuto jubileu připomínáme dějiny naší vlasti, v nichž zjišťujeme její zázračné působení. Vidíme, jak Nejsv. Panna v čenstochovské svatyni vyprošuje Boží milosti nejen jednotlivcům, ale již 600 let pomáhá též bránit nejvyšší hodnoty, jaké může mít křesťanský národ. Ona především je štítem svaté víry. Už po staletí posiluje, upevňuje a chrání naši věrnost Bohu a Kristově církvi.

Každý jistě ví, jak důležitá je víra a láska k Bohu nejen pro náš osobní život, nýbrž i pro rodiny a celé lidské pokolení.

Víra v Boha upokojuje i ta nejhlubší lidská přání, touhy, naděje a očekávání. Do každého z nás Bůh vštípil touhu po Nejvyšším dobru a věčné blaženosti. Žádná lidská hodnota nedokáže plně utišit hlad lidského srdce. Jedině živý Bůh nás dovede naplnit tím nejvyšším štěstím, neboť Bůh je láska.

Víra upevňuje naši sílu a zdatnost ve všech oblastech života a osobní i společenské činnosti. Touha po živém Bohu působí, že lidé poslouchají a následují jeho vnuknutí. Ta pak člověka stále více zušlechťují a činí jeho osobní život i vzájemné soužití s druhými lidmi stále důstojnějším. Bližeňská láska v každodenním životě je pro opravdového věřícího nezbytnou podmínkou k setkání s Bohem a k věčnému životu.

Víra je velmi důležitá i pro rodinný život. Žádné lidské zákony, předpisy a zákazy nemohou zajistit celistvost, soudržnost a soulad rodiny. To dokáže jen živá a jednotící víra všech jejích členů.

Ve státním životě ani to nejlepší myslitelné právní zřízení nedovede samo o sobě zaručit všem občanům bezpečnost a národu mír a řád. Tento cíl dosáhne jen všeobecná a živá víra celého národa v Boha, Otce všech lidí. My Poláci máme výjimečně bohaté zkušenosti o tom, jak živá víra a naše věrnost církvi nám pomohly v našich dějinách překonat všechna pronásledování, mravní útlak, zotročení a obsazení vlasti nepřítelem.

Katolická víra dodává Polsku sílu a jednotu již přes tisíc let. Proto i dnes, stejně jako v průběhu dějin ji považujeme za základní pouto nábožensko-národního rázu a chvalozpěvy vzdáváme svou vděčnost Čenstochovské Panně Marii, která nám v jasnohorské svatyni už 600 let pomáhá bránit naši víru v Krista.

* * *

Dnešní vážná situace církve v Polsku

V druhé části listu polští biskupové velmi jasně a srozumitelně mluví o nebezpečích, jimž je vystavena víra věřících Poláků v dnešní době a situaci.

Spolu s radostnými pocity vděčnosti vyzýváme vás dnes k bdělosti. Náš největší poklad, katolická víra, je neustále ohrožován. Důmyslně maskovaný program ateizace celého národa je stále hrozivější, poněvadž se všemi způsoby snaží odstranit ducha evangelia ze společenského života.

Kdo se povrchně zahledí na život církve v Polsku, může si možná myslit, že její činnost v našem státě nenaráží na překážky, protože ostatně všichni si přejí "normalizaci" vzájemných styků. Ve skutečnosti však nenávistný a surový boj proti víře v Boha a Kristově církvi stále pokračuje. Všude a stále lze cítit tajné spiknutí a promyšleně kruté pikle proti Bohu. I výchovné, sociální a politické státní instituce přebírají nepozorovaně, ale ve stále hrozivějších rozměrech plánovitý program pozvolné ateizace celého národa.

Úkoly státu a zneužívání jeho moci

Státní zřízení však musí jako veřejná instituce pečovat o dobro celé společnosti a nediskriminovat sociálně nikoho pro jeho odlišné názory a přesvědčení. Nemá právo zasahovat nepřátelsky proti náboženství, svobodě svědomí a víře občanů. Takovou činností je porušováním přirozených občanských práv. Na těchto právech jsou založeny všechny ústavy civilisovaných států a všechna mezinárodní prohlášení, jako např. Charta Spojených národů o lidských právech, jež zaručují všem občanům náboženskou svobodu. U nás tvoří převážnou část občanů polského státu věřící katolické církve. Jestliže tedy státní funkcionáři vedou boj proti náboženství, zneužívají tím své moci na úkor občanů, kteří řádně platí daně, nutné k udržování státního aparátu. Tím je protináboženský boj ve skutečnosti placen penězi, pocházejícími z kapes katolických věřících. Každý si jistě povšimne, že v takovém stavu věcí je něco pochybeného.

(Dokončení v příštím čísle.)

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

Nový kostel, šedesát metrů dlouhý a dvacet dva metry široký, vystavěný ve slohu románsko-lombardském, náleží k nejkrásnějším kostelům turinským. Stavbu umožnili četní dobrodincové, povzbuzovaní k milodarům věstníkem salesiánským. K dobrodincům náležel zvláště Pius IX., který, třebas byl tehdy ve velké peněžní tísni, poslal Donu Boskovi dva tisíce lir a povzbuzoval ho k stavbě. "Budujte jen dál," psal papež Donu Boskovi, "požehnání Boží vás nemine."

Don Bosko považoval slova papežova za nový důkaz papežovy blahovůle a lásky, kterou od Pia IX. již tolikrát byl zahrnut, a zasvětil nový kostel papežovu křestnímu patronu, sv. Janu Evangelistovi. Od milánského sochaře Gonfalonieriho dal vytesat z bílého kararského mramoru krásnou sochu právě zemřelého Pia IX. a umístil ji při vchodu v kostele. Don Bosko považoval nový kostel za pomník vděčnosti k Piu IX., který téměř třicet let držel nad Donem Boskem a jeho dílem svou ochrannou ruku, a vše salesiánské podporoval. Dne 24. října 1882 byl nový kostel posvěcen od turinského arcibiskupa Gastaldiho a odevzdán veřejnosti. Náklad stavby byl rozpočten na 500.000 lir, rozpočet byl však o víc než jednou tolik překročen. Ale dobro, které se za ta léta z kostela rozšířilo a rozšiřuje podnes, spořádaný život křesťanský, je mnohonásobným úrokem z milionu, který dobrodinci na stavbu kostela naskládali.

* * *

Krátce před smrtí Pia IX. ustavil se v Římě výbor pro postavení kostela Božského Srdce na Eskvilině. Do té doby nebylo ještě v Římě chrámu ke cti Božského Srdce, a mimo to rostla a rostla neustále římská předměstí, vzdálená víc a víc od chrámů dosavadních. Zvláště u hlavního nádraží Termini vyrůstala nová dělnická čtvrť, obydlená ani ne Římany, nýbrž dělníky z Piemontu, z Ligurie, z Benátska, z Lombardie a kdoví odkud. Byli mezi nimi i hodní, svědomití katolíci, ale žilo tam i mnoho lidí vlažných, víře odcizených, mnoho protestantů, ano i fanatičtí mohamedáni. Sem tam bylo vidět protestantskou modlitebnu, ale katolického kostela na širém okolí mezi basilikou Panny Marie Sněžné a chrámem sv. Vavřince za hradbami nikde. A bez kostela by byla nová římská čtvrť brzo zdivočela. Proto koupil již Pius IX. k stavbě nového kostela Božského Srdce pozemek nedaleko nádraží Terminí, na místě opravdu nejohroženějším a nejvhodnějším .

Piův nástupce, Lev XIII., který jako arcibiskup v Perugii, první ze všech biskupů italských zasvětil svou diecési Božskému Srdci, ujal se nadšeně záměru Piova a nařídil kardinálu vikáři Monacu La Valettovi, aby se o stavbu kostela staral. Kardinál se vynasnažil všemožně. Poprosil zvláštním oběžníkem biskupy všeho katolického světa o peněžitou pomoc pro stavbu kostela Božského Srdce ve středisku křesťanstva, v Římě, a to k uctění světlé památky zemřelého Pia IX. Se všech stran došly sbírky milodaru na nový chrám a dne 17. srpna 1879 byl posvěcen a položen základní kámen nového chrámu. Sotva se však začaly kopat základy, ukázalo se, že staveniště je hluboko podkopáno dávnými štolami z dob, kdy se tam dobývalo kaolinu, a bylo třeba kopati hluboko až 18 metrů, aby základy chrámu stály pevně. Když byly vykopány základy, byl výbor pro stavbu chrámu hotov i s penězi.

Lev XIII. byl všecek nešťasten. "Škoda, přeškoda," pravil po kterési konsistoři kardinálům, "že stavba kostela uvázla. Jde o slávu Boží, o čest svaté Stolice, o duchovní dobro tolika duší, a nemůžeme z místa."

"Svatosti, poradil bych vám, jak si pomoci," ozval se kardinál Alimonda.

"Jak? Rad'te!"

"Svěřte podnik Donu Boskovi, on to dokáže."

"A přijme ten úkol?"

"Znám jej dobře, vaše přání bude mu rozkazem."

Náhodou byl Don Bosko právě v Římě. Přijel se poradit s papežem o nesnázích svých prvních misionářů v Patagonii. Dne 5. dubna 1880 byl u papežské soukromé audience. Po vyřízení záležitostí salesiánských otázal se ho Lev XIII., jestli by vzal na sebe úkol, postavit kostel Božského Srdce v Římě. Hned však dodal: "Ale peněz vám dáti nemohu, víte, že nemám."

"Vaše Svatosti, nežádám po vás peníze, žádám po vás jediné vaše požehnání a všechny duchovní výsady, které ráčíte dáti mi a všem, kdo se přičiní, aby Božské Srdce mělo chrám v hlavním městě katolického světa. Jestliže Vaše Svatost dovolí, vystavím vedle kostela i sváteční oratoř s rozsáhlou útulnou, kam budou chodit do škol a do učení řemeslům i hoši, kterými se ona čtvrť jen hemží."

"Rád, rád žehnám vám a všem vašim spolupracovníkům," odpověděl papež, a poslal Dona Boska ke kardinálu vikářovi pro další pokyny.

Po návratu z Říma svolal Don Bosko svou generální radu a vyložil jí přání papežovo. Hovořilo se dlouho a dlouho. Všech šest radních upozorňovalo Dona Boska, že je už unaven, co chvíle nemocen, že je už i stár na zdolání díla tak obrovského. Není ještě úplně zaplacen kostel sv. Jana v Turině, kongregace je zatížena dluhy, stavějí se současně nové kostely a ústavy v Torrione u Bordighery, v Marseilli, v Santa Rose v Americe, v Paříži, v Nizze, ve Spezii, stavba kostela římského by Dona Boska zničila. — Don Bosko dal hlasovat. Šest hlasů bylo proti stavbě, jeden pro stavbu. Don Bosko se usmál: "Hlasovali jste, milí synové, jak vám lidská opatrnost radila, jednali jste tedy správně. Ale věřte mi, budete-li hlasovat pro stavbu, ujišťuji vás, že Božské Srdce nám pošle potřebné peníze, zaplatí naše posavadní dluhy a ještě nám přidá krásný dárek do klína." Boskova slova přesvědčila všech šest členů generální rady. Hlasovali znova a všechny hlasy byly pro stavbu.

Don Bosko přikoupil k posavadnímu římskému staveništi ještě 5500 čtverečních metrů pozemků a dal se do stavby. Potřeboval měsíčně 75.000 lir. Rozeslal znovu žádosti po všech biskupech, dopsal redaktorům všech katolických listů, a vylíčil jim vznik a potřebu podniku. Obešel římskou šlechtu a nasbíral u ní za několik dní náklad na 12 žulových sloupů, které měly podpírat klenbu budovy. Vypsal loterii o osmi tisících výher a sehnal veliké obnosy. Na podnět hr. Balba z Turina vyzval turinský kardinál italské katolíky, aby ke cti sv. Otce zaplatili fasádu nového kostela. Papež sám, když měl nějaké peníze, rád Dona Boska podporoval.

"Jakpak pokračují práce na novém kostele?" tázal se Lev XIII. Dona Boska při audienci 23. dubna 1883.

"Dobře, svatý Otče, máme 150 zedníků na stavbě. Dobří lidé nás podporují, ale vidím, že mě stavba na stará kolena už velmi zmáhá."

"Zde máte," pravil papež, podávaje Donu Boskovi pět tisíc lir, "právě před chvílí jsem je dostal, nate." — A své dary opětoval Lev XIII. ještě několikrát.

Ovšem nepršely dary tak husto. Stavba byla několikrát přerušena, a zase započata, až se sešly nějaké peníze. Roku 1883 byl kostel pod střechou, ale Don Bosko nevěděl si už rady, kam by se měl obrátit, aby sehnal obnosy na zařízení vnitřku. Napadlo jej, aby zajel do Francie na sbírku, vždyť Francie je světoznámá svou velkomyslností, ve Francii je kolébka úcty Božského Srdce.

P. Bellamy, francouzský salesián, Dona Boska zrazoval z cesty: "Jel byste tam v dobu velmi nevhodnou. Sbírá se na svatyni na Montmartru, tam je třeba milionů, sbírá se na vybudování, rychlé vybudování katolického školství, myslíte, že vám budou nyní Francouzové dávat i na římský kostel?"

"To znáte své krajany špatně," odpověděl Don Bosko. "Francie, velká Francie má peníze na všechny potřeby, rozdává neustále a neúnavně. I nyní se ukáže velkomyslnou."

Don Bosko do Francie jel a nezklamal se. Milodary stačily, aby byl kostel dokončen. Kdykoli se architekt anebo salesiáni, kteří nad stavbou kostela bděli, dotazovali Dona Boska na některé podrobnosti stavby, končíval Don Bosko své dopisy slovy: "Necht' je kostel důstojným Božského Srdce a důstojným Říma."

Krásný kostel na via Marsala je šedesát metrů dlouhý a třicet metrů široký. Je třílodní a je vystavěn ve slohu renesančním. Hlavní brána i dva pobočné vchody jsou vroubeny krásným kararským mramorem. Dvacet žulových sloupů s korintskými hlavicemi, každý sloup z jednoho kusu, podpírá klenbu a dělí chrám na tři lodi. Asi 150 fresek zdobí chrámové stěny. Jako hlavní oltář, tak je i šest bočních oltářů z vzácného barevného mramoru. Mramorová křtitelnice náleží k nejkrásnějším křtitelnicím římským. Po pravé straně u vchodu stojí v kostele majestátní socha Pia IX., věrná kopie sochy turinské, jenže tato je z mramoru parosského. Pravice papežova žehná, levice třímá listinu, schvalující kongregaci salesiánskou. Na podstavci sochy čtete: Papeži Piu IX., druhému otci salesiánskému, postavili synové.

Lepšího názvu si Pius IX. od salesiánů zasloužit nemohl, upřímněji nemohli salesiáni projevit jemu svou vděčnost.

Dne 14. května 1887 posvětil kardinál vikář Parocchi nový kostel. Don Bosko velmi naléhal, aby se se svěcením neotálelo: "Chcete-li, abych byl svěcení přítomen," opakoval častěji, "zařid'te svěcení před koncem května. Potom bude již velmi pozdě." Don Bosko chápal totiž, že jeho dny jsou sečteny.

K slavnosti svěcení dojel z Turina celý pěvecký sbor salesiánský. Don Bosko slzel radostí, patře na ukončené dílo, které již skoro půl století slouží duchovním potřebám dvaceti tisíc duší, obývajících novou čtvrť městskou za hlavním nádražím.

JASNOVIDEC

Bylo už v této knize sem tam naznačeno, že Don Bosko měl již od devátého roku svého věku jakési styky se světem nadpřirozeným, odkud se mu dostávalo pokynů pro jeho činnost. Don Bosko byl nástrojem Božím, vyvoleným k určitému dílu, pověřeným zvláštním posláním, a Bůh mu dával světlo a sílu. Budoucnost odhalovala před ním svá tajemství, a svět pozemský uhýbal nejednou před silou Boskových modliteb. Don Bosko byl jasnovidcem a divotvorcem.

Pokračování

XIX. REPRESENTAČNÍ PLES

Sdružené československé organisace v Chicagu připravují opět tradiční Representační ples pořadím již XIX. Ples bude pořádán v sobotu 29. ledna 1977 ve dvoraně Sokola Tábor na 16. ulici a Clarence Ave. v Berwyn. Plesový výbor pracuje již pilně na přípravách plesu, aby byl opět velkou společenskou událostí našeho krajanského života, tak jako tomu bylo minulá léta.

Ples bude zahájen uváděním debutantek a tanečním vystoupením naší mládeže pod vedením zkušeného tanečního mistra Zdeňka Machálky. Upozorňujeme rodiče, kteří mají dospívající dcerku, že ji mohou přihlásit k uvedení do společnosti na tomto plesu. Zavolejte ihned na telefonní číslo 484-5950, kde obdržíte podrobné informace. Neodkládejte své rozhodnutí, poněvadž Vaše dcerka musí přijít několikrát na taneční nácvik.

Upozorňujeme již dnes na XIX. Reprezentační ples a zveme celou naší krajanskou veřejnost k účasti.

Pořádající výbor

"Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předělejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!",

"Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon – formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Hojnost Božího požehnání do života a podnikání v Novém roce 1977

všem zákazníkům přeje

Marina a Standa JANČÍKOVI

VOICE OF THE NATION

dr. josef čada:

THE CZECH FAMILY

(Conclusion from last issue)

"The feminine movement", said Pavla Cechova, a Czech-American writer, "is characterized by multiple purposes. It aims to secure that independence for the young woman which will enable her to choose her future freely . . . It seeks to raise the status of the woman to that of a human being by giving her the right to suffrage. It purports to educate her to spiritual self-possession, so that she might have the opportunity to enter institutions of higher learning . . . It neutralizes old traditions and customs. It promises to create a new and better world. It strives to educate an independent and free woman. Since ethics hold that 'freedom is the germ of true nobility' it is destined to produce a better, happier, and nobler woman".

Its spirited leadership notwithstanding, feminism failed to receive sympathetic support from the mass of Bohemian women. Its indefatigable champions even as late as the 1930's could not convince the Czech housewife of her role in the forum of public affairs. Apart from that, feminism became the butt of quip and cartoon in the periodical press and almanac. Either by jest picture portrayed the "new women" as a modern Xanthippe, whose meek and frightened husband played the role of a kitchen drudge. Feminism was, finally, retarded by the nature of the Czech woman, whose reticence had not been sufficiently modified by a new environment. Her preference for a sheltered existence and inclination to find self-realization in creative service to the family filled her life with ample content.

On police record the Czech family ranked percentually low among natives and immigrants in felonies and about average in misdemeanors. The death penalty or long term imprisonment in the state penitentiary fell to few Bohemians. The sentence for a misdemeanor in the city or county jail, however, was another matter. In the category of felony, the Czech was charged as being most guilty of burglary, by the daily press. Murder in the community was rare, though Chicago in the 1910's was stirred by the sensaticnal process of fortune teller, who as a paramour of a Czech woman assisted the latter in poisoning not only her husband but also several of her children. Because the Czech, like many aliens feared the law enforcing agencies, he may not have reported and even helped to conceal evidence of felonies in his neighborhood.

In the instance of misdemeanors the Czech's performance was recorded rather accurately by the **Reports** of the superintendent of Chicago's police. Figures taken from these for 1894 showed that 1260 or 5.2% foreign born Czechs of a population of 25,105 living in Chicago were arrested by the police during the year. In the same group of arrests the Poles ranked with 9%, the Germans with 4.9%, and the Irish with 7.3%. Among 121 fugitive felons apprehended by the Chicago police during 1890, there were no Czechs. Many a Czech in the spirit of jest identified the place of his former habitation in Bohemia saying that by jurisdiction he belonged to this or that of Bohemia's jails. In Chicago he was similarly identified for he and a vast majority of his compatriots lived in the sixteenth precinct of the second Chicago police district. In consequence the Maxwell Street Police Court, enjoyed a special rubric in the Bohemian dailies, reporting neighborhood squabbles, petty libel suits and quarrels of relatives which the police magistrate of Maxwell Street Station was called upon to settle.

The arrival of the Czech family took place at a time when the character of America was changing from an agrarian to an industrial nation and from a provincial state to a world power. The contribution which the Czech family made to the nations growth was, consequently, more in the field of industry and commerce than agriculture. Save for the earliest era of Bohemian settlement from 1850 to 1875 the Czech most frequently set anchor in the city, mining district, or seaport. There he worked, raised his family, created a unique social and intellectual environment, and lived the years of his life. There also not only his manual labor but likewise the cultural qualities of a Central European way of life contributed elements to the mosaic of America's cosmopolitan civilization.

To every Czech, existence in the States constituted a challenge. Uprooted and thrown into a center of a multiple culture, he found survival possible only through continuous adjustment, of his former values and ideals. The extent of the compromise, of course, depended on how much he was ready to surrender and how strong a pocket of Czech culture in America he recreated for himself.

The Czech also found the forces of a new milieu shaping his offspring's life in a manner which at times amazed him. He discovered his children to be more self-reliant, less set upon preserving the old, and frequently unconventional as far as their attitude towards the Czech community in which they were reared. Though not disrespectful, they refused to surrender blindly to paternal authority or to follow a pattern of life too affected by elements of European culture.

Almost every Czech of the first generation was subject to a life of cultural loneliness. There were many Shimerdas of Willa Cather's **My Antonia** in America. Most of them, however, preferred to create a world of their own imagination than to end all by suicide. They brought to life those things left behind in the hills and meadows of Bohemia and sought to reconstruct the cultural patterns of their youth, when they and others like them basked in the warmth of sympathetic understanding and appreciation of a traditional and culturally homogeneous culturally homogeneous culture across the sea.

Through these reveries the Czech discovered the urgency of companionship. He sought it in his immediate and extended family of relatives and intimate friends. Jointly with them he cultivated such facets of the past as still could be retrieved. Together with them, too, he established a field of cultural values around which revolved a system of institutions, of common ventures an accomplishments, and of successful combats with challenges presented by life in America. Thus he created a world within a world, a haven of refuge from too insistent facets of realities whose genetic cell was the family.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

PRIVATE ENTERPRISE ESSENTIAL TO HUMAN FREEDOM

Many people in America are now taking a second look at the merits of private enterprise. Really, this is the economic system that put America foremost among all of the nations of the world in productivity. The only real alternative to private enterprise is Socialism — Communism. Dr. Diffine, Professor of Economics at Harding College has written an excellent article showing the relationship between human freedom and private enterprise. The remainder of this column is taken from that article published in the College's Newsletter, and I quote:

"Personal liberty and economic potential go together. To reach or even approach his potential, man must have something no other creature can even imagine — he must have personal freedom. Without it he can live, subservient to the will of others, but the level of material welfare in an economy without personal freedom is always low. Without the incentive of possible improvement he will not make the effort to increase his individual productivity. Freedom of choice and action is a major stimulant for human imagination and energy. Every man has his own preferences and goals, and, to express and realize these, he must be free to be himself.

The desire for private property, whatever its form, is deeply rooted in the nature of man and his purpose for living. It is an extension of his personal freedom and a necessary instrument of human dignity. To destroy man's desire for private property is to destroy his self-respect and his hope for self-improvement.

The right to own and control private property permitted the development of individual freedom, independence and relative economic security. The obligation of a government that wants to preserve personal freedom, independence, economic security and a relatively peaceful society, therefore, is to protect the "property rights" of all citizens equally, without prejudice or favor.

Only when there is widespread recognition and protection of the right of individuals to acquire and to hold property is it possible for the market economy to flourish and for people to produce more confidence that their property will be safe. When they are more amply supplied with resources to use themselves or to trade with others, they are in better position to narrow to some extent the gap between what they have and what they want, and so to accomplish more of their various goals.

The key to individual freedom is the type of government under which man lives. The chief concern of good government — one that stimulates the productivity needed for a high standard of living — is to establish and protect the highest degree of personal freedom possible within a framework of law. A government that does not guarantee this freedom severely retards the improvement of the material welfare of its people.

Unfortunately, our free enterprise heritage is endangered in three areas. First of all, we are experiencing a loss of understanding. Adam Smith offered a brilliant explanation of American prosperity: respect of law which created an orderly society; right to keep the fruits of one's labors, which stimulated effort; and limited government, which meant Americans had "scarce any taxes to pay." We once understood and lived by these principles. Now we are losing this understanding and endangering the prosperity it brings."

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
UP TO $40,000 00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

THE CZECH CATHOLIC MODERNA in its HISTORICAL ROLE and PERSPECTIVE

Dr. Ludvik Nemec:

(Continued from last issue)

It should be said here that in the case of **Slovak Catholic Moderna,** there was different motivation in comparison with that of the **Czech Moderna.** Here it was rather a yen for novelty than accommodation to circumstances, a rebellion rather than pacification. In some way the pattern of progress and secularism embodied in **Czech Moderna** were followed up, but in a manner that bypassed submission to authority of the Church, and under her auspices in cultural spheres.

The comparison of **Czech Moderna, Czech Catholic Moderna,** religious and theological modernism, **Slovak Catholic Moderna** and various European modernistic movements, reveals variety in their rationale, difference in their motivations, their emphasis and orientation. All this creates difficulty, in finding the keys to their substantiation, synthesis, and general characteristics, as appears in their historical role and perspective.

NOTES

1. Joseph F. Zacek, "Nationalism in Czechoslovakia" in **Nationalism in Eastern Europe** ed. by Peter F. Sugar and Ivo J. Lederer (Seattle University of Washington Press 1969), pp. 166--206; F. Cervinka, **Český nacionalismus v XIX. století** (Prague 1964); Peter Brock, the Slovak National Awakening: **an essay in the intellectual History of East Central Europe** (Univ. of Toronto Press 1976, 20-51).

2. E. Winter, **Die geistige Entwicklung, Anton Guenthers und Seine Schule,** (Paderborn, Verlag Ferdinand Schomingh 1931), 381 ff.; Joseph Card. Hergenroether, **Handbuch der Allegemeinen Kirchengeschichte,** 3 vol. 2nd ed. Freiburg im Breisgan, Herder, 1870-80, III 976-977.

3. Joseph Schmidlin, **Papstgeschichte der Neusten Zeit. Papsttum und Paepste gegenuber den modernem Strömungen, Pius IX. and Leo XIII., (1846—1903)** 3 vol. Munich Verlag Koesel and Pusset 1934, II 255-285 William Parker Wallace, **The Papacy and European Diplomacy, 1869—1878** (Chapel Hill: Univ. of North Carolina Press 1948) 222 ff.

4. Adolf Srb, **Politické Dějiny národa českého** (1861—1918) 2 vols. (Prague 1926) II, 168 ff.; R. J. Rath, **"The Viennese Liberals of 1848 and the Nationality Problem," Journal of Central European Affairs** XV (1955), 227-39; V. Urfus, "Průmyslový liberalismus a české měšťanstvo v období národního obrození." **Právněhistorické Studie** X (1964), 5-32.

5. O. Odložilík, "The Czechs on the Eve of the 1848 Revolution." **Harvard Slavic Studies** 1 (2953, 179-217; E. Winter, "Eine grundlegende Urkunde des Austroslavismus," **"Zeitschrift fur Slavistik,** III (1958), 107-24; Stanley Z. Pech, **The Czech Revolution of 1848** (Chapel Hill, Univ. of N. Carolina Press, 1969) passim.

6. R. A. Kann, **The Multinational Empire: Nationalism and National Reform in the Habsburg Monarchy,** 1948 1918 (2 vol. New York 1950).o

7. D. David, **Werdegang der Los von Rom Bervegung bis 1899,** Wien 1906; Franz Stauracz, **Los von Rom,** 2nd ed. Hamm C. Weltf; Verlag bon Breer & Thiermann 1901; B. Ráček, **Československé dějiny** (Prague 1933) 693 ff. "Die Los-von-Rom Bewegung in Oesterreich" **Hist. Pol. Bl.** CXXVI, CXXVII (1900 01) in several articles.

8. J. Pešková, **Utopický socialismus v Čechách v XIX. století** (Prague 1965; S. Z. Pech, **"The Czech Working Class in 1848,"** Canadian Slavonic Papers, IX (1967) 60-73; A. Klima, **Počátky českého dělnického hnutí,** (Prague 1950); I. Dubsky, **Pronikání Marxismu do českých zemí** (Prague 1965); Tilly Charles, et al., **The Rebellious Century, 1830—1930,** Cambridge, Harvard Univ. 1975; Sandford Elwitt in **A.H.R.** V. 1, No. 3 (June 1976) 577-78; Woolfe Williard, **From Radicalism to Socialism: Men and Ideas in the Formation of Fabian Socialist Doctrines, 1881—1889,** New Haven, Yale University Press 1976; Review by Peter Stansley in **A.H.R. 81 (No. 3,** June 1976) 593-4.

9. Y. Goeryck, the **Doctrine of Modernism and its Refutation** (Phila. 1908) passim. Louis T. Milic, ed. **The Modernity of the Eighteenth Century** (Cleveland; Case Western Reserve Univ. Press 1971); Langdon Gilkey, **Catholicism confronts** Modernity (New York: The Seabury Press 1975) see T. C. Wangler's review in **Horizons** 3 (1976) 134-35; William R. Hutchison, the **Modernist Impulse in American Protestantism** (Harvard Univ. Press, 1976).

10. Dominik Pecka, "České Katolictví 20. století v evropském Kontextu" **Katolická Ročenka** 1970 (Prague, Vyšehrad 1970) pp. 60-70.

(To be concluded in next issue)

SAINT JOHN NEUMANN and CZECHS

Rev. Francis A. Novák, CSSR.

"Sisters, please pray that a major calamity which is about to befall the Church in America will be averted."

These words were the parting request of Father John Neumann to the sisters at the doors of numerous convents in the Diocese of Baltimore in the early months of 1852. The astonished sisters for whom Fr. Neumann had just celebrated Mass speculated what the "calamity" might be. Little did they realize that the "major calamity" had just bade them goodbye.

What Fr. Neumann was referring to, though unknown to the sisters, was that he asked them to pray that the Holy See would release him of the responsibility of being a bishop. The designation had been made. But he appealed to Rome to withdraw it, considering himself unfit for the dignity and responsibility. But the fact is that Fr. Neumann not only proved himself responsible but also supremely fit for the office. He attained the highest glory which can be given to any priest or bishop or layperson. He is a declared saint!

One of the most inexplicable oversights by historians in the U.S. is that not one of them has ranked the fourth bishop of Philadelphia, John Nepomucene Neumann, even along with, much less ahead of the Kenricks, Egglestons, Irelands, Englands, Gibbonses and O'Connells, when in fact he is superior to them all. Indeed, Neumann has surpassed them all not only by his outstanding ecclesiastical achievements but in the one dimension that is the ultimate criterion of Christian singularity: personal holiness. Neumann was a superb achiever. But even before his death he was called the "holy bishop" and immediately after his death his tomb became an instant pilgrimage spot where thousands spontaneously came to pray for cures and favors from God through the intercession of the saintly bishop.

Amazing as it is that U.S. Catholic historians have failed to give St. John Neumann the credit he deserves for being a churchman of surpassing stature, it is more amazing that he was able to achieve at all especially in the critical mid 1800s when hundreds of thousands of European immigrants flocked to America. But he did achieve (and this is why God's designs are so inscrutable to man) with exceptional distinction in a diocese that ironically did not want him, and in spite of a background (European immigrant), a bearing (self-effacing and only five feet two inches tall), and an ethnicity (Bohemian) which suggested anything but acceptance. Yes, this saintly Czech Redemptorist Bishop of Philadelphia who looked upon himself as a "major calamity" is an unheralded church leader who gave direction and order to the Church in a period of radical change. Had he not been on the scene when he was and had he not the intellectual genius, the linguistic acumen he spoke eight languages), the vision and the personal holiness so constitutive to lasting ecclesiastical accomplishment, the Church in America, identified as "immigrant", would indeed have been a major calamity.

A key to bishop Neumann's greatness is that he was a poliglot extraordinary. Start with his name. Neumann (pronounced Noi-maan in German) had a German name. Yet he was born and reared in Czechoslovakia in the little Bohemian city of Prachatice, about 90 miles southwest of Prague. His mother was Agnes Lebis, a Czech. To avoid living in the path of repeated wars in Germany and obtain better political and economic opportunity in Bohemia, Neumann's father moved from Germany over the border into Prachatice. According to speculation Neumann's grandfather while living in Germany legally changed the family name from Novak, Czech, which means new-man or novice, to the German Neumann. Then when Neumann's father moved into Bohemia, he retained the German spelling, Neumann.

During Neumann's time, Bohemian or Czech was the language spoken in Prachatice. It still is today. When this writer visited Bishop Neumann's home in October, 1973, he discovered that Czech, not German, was spoken everywhere, in Church, on the streets, in restaurants, and in the house where Neumann lived which is now a state-communist controlled home for some 149 aged and inform people but managed by the Czech Sisters of Mercy of St. Charles Borromeo.

Yes, Neumann was a poliglot. In the seminary he spoke Czech, Latin and German, and studied Italian and French on the side. He also became fluent in Slovak, Moravian and Polish. While enroute across Europe on foot to LaHavre, France, where he boarded a three-mast sailing vessel for America, he used his French to good advantage. Later in his diocese as bishop, he acquired a satisfactory handling of Gaelic in order to hear confessions, administer the sacraments and exchange pleasantries with his Irish parishioners who lived in many Pennsylvania coal towns. Hearing a kindly word from Bishop Neumann in Gaelic following her confession, a black-shawled Irish lady, it is reported, emerged from the confessional with a tear in her eye and a song of gratitude bursting from her lips and heart, "Glory be to God, at last we have an **Irish** bishop!"

For the Italian immigrants in the city of Philadelphia, the Bohemian Neumann founded the first Catholic Italian parish in the U.S. He bought an old Protestant church, remodeled it for Catholic worship and blessed it with the name of St. Mary Magdalene de pazzi.

Although he had to live in the bishop's residence, the Czech bishop frequently visited and kept in close contact with his Czech and German-born confreres at the German national Catholic parish of St. Peter's. Here in this church his remains lie to this day. Among the first 33 Redemptorists who arrived in America, 11 or 1/3 were Czech Bohemians. All served the Church with considerable uniqueness. Just to name a few of Neumann's Czech confreres: Fr. Petsch was the founder and first rector of the Redemptorist Basilica Mission Church in Boston. Fr. Kroutil preached in 11 languages and heard confessions in 13. Fr. Czachert was the 4th Vice-gerent in America. Bishop Neumann was the first professed Redemptorist and first Vice-provincial in America before becoming a bishop.

(To be concluded in next issue)

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233